

LUNGUL BRAT AL LEGII

— “ARM” or “Gil Hamilton” 1975 —
— Series: “Known Space” —

Hugo nominee for Best Novella 1976

de Larry Niven

Traducerea: Cătălin Teniță

De câteva luni încoace în clădirea ARM era anormal de liniște. Ne prinsese bine odihna, la început. Însă în aceste ultime dimineți acalmia devenise apăsătoare. Ne salutăm unii pe ceilalți în drum către birourile noastre, dar gândurile ne erau în altă parte. Unii dintre noi aveau înfățișare de oameni nedormiți. Alții făceau în mod vizibil pe oamenii ocupați.

Nimeni nu dorea să ia parte la o vânătoare de mame.

În acest ultim an izbutisem să ne infiltrăm adânc în afacerile traficantilor de organe din zona Coastei de Vest. Primisem aprecieri pozitive din toate direcțiile, însă rezultatele erau predictibile: alte activități urmau să ia amploare. Mai devreme ori mai târziu, telegazetele aveau să pornească să facă scandal, cerând o mai strictă aplicare a Legilor Fertilității, iar noi urma să ieșim la vânătoare de părinți ilegali... toți aceia dintre noi care nu aveau altceva de făcut.

Așadar, sosise momentul să-mi găsesc ceva de făcut.

În dimineața aceasta am străbătut drumul către departamentul meu prin obișnuita tăcere chinuitoare. Mi-am turnat o cafea din filtru, am dus-o la birou, apoi am verificat pe terminalul computerului dacă aveam mesaje. Din fanta terminalului alunecă afară un dosar subțire. Un semn încurajator! L-am ridicat - cu o singură mână, pentru a-mi putea sorbi cafeaua în timp ce îl parcurgeam - și l-am lăsat să se deschidă la mijloc.

Holograma color mă izbi cu putere. Priveam în jos, printr-o ramă dublă, spre două mese de morgă.

Stomacul către creier: Bleah! Ți-ai găsit bine momentul să te uiți la oameni cu fețele carbonizate! Pune ochii să privească în altă parte și nu încerca să înghiți cafeaua aia! Ce-ar fi să-ți schimbi slujba?

Erau dezgustători. Două persoane, un bărbat și o femeie. Chipurile le fuseseră arse cu ceva până la oasele craniene și chiar dincolo de ele: dinți și oase calcinate, țesut cerebral copt.

Mi-am înăbușit reacția și am continuat să privesc holograma. Mai văzusem morți înainte. Aceștia însă mă prinseseră la momentul nepotrivit.

Nu cu o armă laser, mi-am zis, deși era discutabil. Există mii de aplicații pentru lasere și mii de modele potrivite pentru aceste aplicații. În orice caz, nu fusese un laser manual. Raza de grosimea unui creion generată de un laser manual ar fi săpat canale prin carne. Aceasta fusese o rază largă și stabilă.

Am dat la începutul dosarului și am citit pe diagonală.

Detalii: Fuseseră descoperiți pe trotuarul rulant Wilshire din vestul Los Angeles-ului, în jurul orei 4:30 AM. În general oamenii nu folosesc trotuarele rulante așa de târziu. Le este teamă de traficantii de organe. Este posibil ca cele două cadavre să fi parcurs până la două mile înainte ca cineva să le fi văzut.

Autopsie preliminară: Erau morți de trei sau patru zile. Nu prezentau semne de drogare sau otrăvire, nici răni punctiforme. Aparent, arsurile fuseseră singura cauză care le provocase moartea.

Atunci, pesemne că aceasta survenise rapid: o singură descărcare de energie. Altminteri victimele ar fi încercat să scape și ar fi avut arsuri și în alte părți ale corpului. Nu aveau. Doar pe fețe și niște urme în jurul gulerelor.

Am găsit o notă de la Bates, medicul legist. După cum arătau, exista

posibilitatea ca cei doi să fi fost uciși cu un nou tip de armă. Așa că trimisese dosarul la noi. Oare nu puteam găsi prin arhivele ARM ceva care să producă un flux de căldură sau lumină având diametrul de peste treizeci de centimetri?

Am rămas acolo, cu privirea ațintită pe hologramă, gândindu-mă.

O armă laser cu fascicul de peste treizeci de centimetri în diametru? Se produc lasere de calibrul acesta, însă ca arme de război, folosite pe orbită. Unul dintre acelea ar fi vaporizat capetele, nu le-ar fi carbonizat.

Mai erau și alte posibilități. Moartea prin tortură, cu capetele ținute de menghine în jetul de la reactorul unui avion comercial de mare altitudine. Sau cine știe ce accident de muncă bizar: o explozie neașteptată care îi surprinsese pe amândoi uitându-se pe deasupra unui birou sau așa ceva. Sau chiar o rază laser reflectată de o oglindă convexă.

Să excludem posibilitatea accidentului. Modul în care fuseseră abandonate cadavrele făcea să miroasă a vinovăție ori a ceva ce trebuia tăinuit. Poate că Bates avea dreptate. O armă nouă, ilegală.

Iar eu mă puteam ocupa cu căutarea ei când avea să se declanșeze vânătoarea de mame.

* * *

ARM are trei funcții fundamentale. Îi urmărește pe traficanții de organe. Monitorizează tehnologia mondială: descoperirile ce a putea duce la crearea de noi arme, sau care ar putea afecta economia globală ori echilibrul de putere între națiuni. Și pune în aplicare Legile Fertilității.

Hai acum să fim sinceri cu noi înșine! Dintre aceste trei activități, protejarea Legilor Fertilității este cea mai importantă.

Traficanții de organe nu agravează problema suprapopulării.

Monitorizarea tehnologiei este destul de necesară, însă e posibil să fi apărut prea târziu. Deja există suficiente centrale electrice de fuziune, motoare de rachete ce operează pe baza fuziunii, crematorii de fuziune și instalații de desalinizare a apei marine acționate de reactoare cu fuziune, pentru ca orice maniac sau grup de maniaci să arunce în aer Pământul sau oricare bucată din el.

Însă dacă mai multe persoane dintr-o regiune ar începe să nască copii în mod ilegal, restul lumii ar face mare târâboi. Unele națiuni ar putea chiar să fie suficient de inconștiente încât să renunțe la controlul populației. Și atunci ce am face? Deja suntem optsprezece miliarde pe Pământ. Mai mult nu se poate.

Așadar, vânătorile de mame sunt indispensabile. Eu însă nu le suport. Nu-i deloc plăcut să hăituiești niște sărmane femei bolnave, atât de disperate în dorința lor de a avea copii încât să treacă și prin iad ca să evite vaccinurile contraceptive semestriale. Voiam să mă eschivez de la asta dacă se putea.

Am făcut niște lucruri standard. I-am trimis o notă lui Bates, la biroul medicului legist. *Expediază-mi toate celelalte detalii cu privire la autopsii și anunță-mă dacă cadavrele vor fi identificate.* Amprentele retiniene și structura undelor cerebrale ieșeau clar din discuție, însă se putea obține ceva pe baza analizei ADN-ului și a amprentelor digitale.

Mi-am petrecut ceva timp întrebându-mă unde fuseseră păstrate cele două trupuri vreme de trei-patru zile și de ce anume înainte de a fi abandonate într-un

mod care ar fi putut fi aplicat și cu trei zile mai devreme. Dar asta era o problemă pentru detectivii de la LAPD. Grija noastră era arma.

Astfel am început să realizez un program de sortare pe calculator: găsește-mi o chestie care să emită o rază cu caracteristicile date. Folosind modelul de penetrare a pielii, osului și țesutului cerebral, probabil că exista o cale de a exprima frecvența luminii funcție de durata fluxului, însă nu mi-am bătut capul cu asta. Urma să plătesc pentru lenea mea mai târziu, când computerul avea să-mi ofere o listă kilometrică de dispozitive emițătoare de radiații luminoase, pe care a trebuit s-o parcurg cu mare greutate.

Introdusesem instrucțiunile și mă relaxam cu altă cafea și o țigară, când sună Ordaz.

Inspectorul-detectiv Julio Ordaz era un bărbat zvelt, cu pielea întunecată, păr negru, drept și ochi negri, catifelați. Prima dată când îl văzusem pe ecranul videofonului îmi anunțase moartea unui bun prieten de-al meu. Acum, doi ani mai târziu, încă am tresărit când l-am văzut.

— Salut, Julio! Afaceri sau distracție?

— Afaceri, Gil. Este ceva regretabil.

— Pentru mine sau pentru tine?

— Pentru amândoi! Este vorba despre o crimă, dar și despre un aparat... Uite, îl poți observa în spatele meu?

Ordaz ieși din cadru, iar apoi reorientă obiectivul videofonului, fără să-l pot zări.

Priveam în camera de zi a cuiva. Pe mocheta de iarbă interioară se vedea un cerc mare, decolorat. În centrul cercului, o mașinărie și trupul unui bărbat.

Oare Julio se juca cu mine? Trapul era învechit, pe jumătate mumificat. Mașinăria era mare și complicată, judecând după formă, învăluită de o lumină albastră stranie și estompată.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva? întrebă Ordaz pe un ton destul de grav.

— Nu, dar e un aparat pe cinste.

În mod cert, un dispozitiv experimental: fără carcasă cizelată, necompact și nemontat pe linia de asamblare. Prea complex pentru a-l examina prin intermediul videofonului, am decis.

— Mda, pare ceva pentru noi. Poți să mi-l expediezi?

Ordaz reapăru în cadru. Zâmbea.

— Mă tem că nu avem cum. Poate trimiți pe cineva să-l studieze.

— Unde te afli?

— În apartamentul lui Raymond Sinclair, la ultimul etaj al clădirii Rodewald din Santa Monica.

— Voi veni personal, am spus și dintr-o dată mi-am simțit limba cleioasă.

— Te-aș ruga să aterizezi pe acoperiș. Liftul este reținut pentru cercetări.

— Bine, am zis eu, apoi am închis.

Raymond Sinclair!

Nu-l întâlnisem niciodată pe Raymond Sinclair. Era un fel de pustnic. Însă ARM avusese de-a face cu el o dată, în legătură cu una dintre invențiile sale, dispozitivul FyreStop. Și toată lumea știa că în ultima vreme lucra la un propulsor interstelar. Firește, era doar un zvon... însă dacă cineva distrusese creierul ce deținea acel secret...

Am plecat.

* * *

Clădirea Rodewald era o prismă triunghiulară de patruzeci de nivele, cu câte un rând de balcoane triunghiulare la fiecare etaj, până la cel de-al treizeci și optulea.

Acoperișul era o grădină. De-a lungul unei margini erau tufe de trandafiri înfloriți, de-a lungul alteia niște ulmi maturi se cuibăreau în iederă, iar pe cea de-a treia se găsea o pădure miniaturală de bonsai. Platforma de aterizare și autoportul se aflau în centru. O mașină a brigăzii de poliție cobora în fața taxiului meu. Ateriză, apoi intră în autoport pentru a face loc taxiului.

Un polițist într-o uniformă de un portocaliu viu ieși pentru a mă urmări cum cobor. N-am putut să-mi dau seama ce ținea în mână până ce nu m-am dat jos din mașină. Era o undiță pentru pescuitul marin, încă în ambalajul său.

— Puteți să vă identificați, vă rog? spuse polițistul.

Aveam legitimația ARM în mână. El o verifică la consola din vehiculul poliției, apoi mi-o înapoie.

— Inspectorul vă așteaptă jos, îmi zise.

— Undița pentru ce este?

Dintr-o dată polițistul zâmbi, aproape misterios.

Am lăsat în urmă miresmele grădinii, coborând o scară din beton ce dădea într-o încăpere mică, pe jumătate plină cu unelte de grădinărit și având o ușă masivă, cu vizor. Ordaz ne dădu drumul înăutru. Îmi strânse mâna energic, apoi se uită în treacăt la polițist.

— Ai găsit ceva? Bine!

— La șase cvartale de aici este un magazin de produse sportive, spuse polițistul. Directorul mi-a dat voie să o iau cu împrumut. A avut grijă să țin minte numele magazinului.

— Da, cu siguranță că o să iasă ceva tam-tam în jurul poveștii ăsteia. Vino, Gill... (Ordaz mă apucă de braț.) Trebuie să examinezi aparatul înainte să-l oprim.

Aici nu se simțea nici un miros de la grădină, dar era ceva... un iz de mortăciune pe care instalația de condiționare nu îl eliminase cu totul. Ordaz mă conduse în camera de zi.

Acolo parcă cineva aranjase să-i joace o festă altcuiva.

Iarba de interior acoperea podeaua camerei lui Sinclair din perete în perete. Într-un cerc perfect, cu diametrul de peste patru metri, între canapea și șemineu, mocheta era îngălbenită și uscată. În rest, era verde și proaspătă.

În mijlocul cercului zăcea culcat pe spate trupul mumificat al unui bărbat,

îmbrăcat în pantaloni marinărești multicolori și helancă. La o primă estimare, părea mort de circa șase luni. Avea la mână un ceas mare, cu mai multe cadrane și o brățară de platină din zale fine, acum prea largă în jurul încheieturii osoase, acoperită cu piele brună. Partea posterioară a craniului fusese spartă, poate cu acel instrument clasic, bont, care se afla lângă el.

Chiar dacă șemineul era fals - aproape sigur era; nimeni nu mai arde lemne - ustensilele sale erau piese veritabile din secolul al XIX-lea sau al XX-lea. Din rastel lipsea un vâtrai. În schimb, în interiorul cercului, în iarba ofilită de lângă hoitul ce se descompunea rapid, se găsea un vâtrai.

Mașinăria fantastică, învăluită în lumină, era poziționată exact în centrul cercului magic.

Am făcut un pas înainte și vocea tăioasă a unui bărbat se auzi imediat:

— Nu călca în interiorul cercului! Este mult mai periculos decât pare.

Era o persoană pe care o cunoșteam: locotenentul Valpredo, un tip înalt, cu o gură mică și fermă și o față prelungă și îngustă, de italian.

— Mie îmi pare suficient de periculos, am răspuns.

— Așa și este. Credeam că pot acționa comutatorul, ca să opresc aparatul, și m-am pomenit cu tot brațul amorțit. Instantaneu. Nimic nu mai simțeam! L-am tras repede afară, dar timp de vreun minut după aceea mâna mi-a fost moartă. Credeam că am pierdut-o. Apoi a început să mă furnice și să mă înțepe cumplit, de parcă aș fi dormit pe ea.

Polițistul care mă condusese înăuntru aproape că isprăvisese de asamblat undița pentru pescuitul marin.

Ordaz arată către cerc.

— Ei? Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Am scuturat din cap, studiind aparatul ce strălucea violet.

— Indiferent ce-ar fi, este o drăcovenie nou-nouță. De data asta, Sinclair chiar a dat lovitura.

Un șir de solenoizi inegali era montat pe un cadru de plastic, cu lipituri artizanale. Locurile unde plasticul era ars indicau unde fuseseră atașate alte componente, care mai târziu fuseseră înlăturate. Pe o placă metalică se aflau multe sârme și cabluri, iar sursa de energie era reprezentată de șase baterii legate în paralel. O piesă mare și ciudată, sculptată în ceea ce mai târziu aveam să descoperim că era argint pur, avea conectate fire în cele trei puncte de curbură. Argintul își pierduse luciul, devenind aproape negru, iar pe margini se observau semne vechi de marcaj.

Aproape de centrul montajului, exact în fața sculpturii din argint, se găseau doi solenoizi concentrici, cuprinși într-un bloc de plastic transparent. Străluceau albastru-violet. La fel și bateriile. O aură violetă mai estompată emana din toate celelalte componente ale mașinăriei, ceva mai accentuată în părțile interioare.

Aura aceea mă deranja mai mult decât orice altceva. Era prea teatrală. Parcă era un efect special adăugat într-un film ieftin, de duzină pentru a sugera atmosfera din laboratorul savantului nebun.

M-am deplasat pe lângă cerc, pentru a vedea mai îndeaproape ceasul

mortului.

— Ține-ți capul în afara câmpului! spuse Valpredo aspru.

Am încuviințat și m-am așezat pe vine în fața graniței ce delimita iarba uscată.

Ceasul mortului o luase razna. Minutarul făcea o rotație la fiecare aproximativ șapte secunde. Secundarul nu se vedea deloc.

M-am dat înapoi din fața cercului și m-am ridicat în picioare. Pe naiba, propulsor interstelar! Monstruozitatea asta cu aură albastră părea, mai degrabă, o mașină a timpului scăpată de sub control.

Am cercetat comutatorul cu două poziții care era lipit de cadrul din plastic, lângă baterii. De mânerul aflat în poziție orizontală atârna un fir de nylon. Se părea că cineva declanșase aparatul din exteriorul câmpului, folosind acel fir; însă ar fi trebuit să fie agățat de tavan pentru a-l opri în același mod.

— Acum pricep de ce nu-l puteai expedia la Comandamentul ARM. Nici măcar nu îl poți atinge. Îți bagi brațul sau capul acolo pentru o secundă și te alegi cu zece minute în care țesuturile nu-ți sunt irigate deloc.

— Exact, făcu Ordaz.

— Am senzația că putem ajunge acolo cu un băț, ca să acționăm comutatorul.

— Posibil. Suntem pe cale să încercăm, rosti Ordaz și îi făcu semn bărbatului cu undița. Nu era nimic în camera asta suficient de lung pentru a ajunge la comutator. A trebuit să trimitem...

— Stai o clipă! Avem o problemă.

El se uită la mine. La fel și polițistul cu undița.

— Comutatorul ar putea fi dotat cu un mecanism de autodistrugere. Se zice că Sinclair era un individ suspicios. Sau... câmpul ar putea să aibă o energie potențială considerabilă. E posibil să explodeze.

— Trebuie să mergem la risc, oftă Ordaz. Gil, am măsurat rotația minutarului de la ceasul mortului. O oră la fiecare șapte secunde. Amprente digitale, urme de încălțăminte, semne pe lenjerie, mirosuri corporale reziduale, fire de păr rătăcite, toate se duc cu câte o oră la fiecare șapte secunde. Inspectorul făcu un gest, iar polițistul avansă și începu să încerce să agațe comutatorul.

— Deja este posibil să nu mai aflăm niciodată când a fost ucis, spuse Ordaz.

Vârful undiței oscilă în cercuri mari, ajunse îndărătul comutatorului, intră în contact cu acesta. Mi-am ținut răsuflarea. Undița se arcui. Comutatorul își schimbă poziția și, brusc, aura violetă dispăru. Valpredo băgă mâna în interiorul câmpului, temător, de parcă aerul de acolo ar fi putut să fie încins. Nu se întâmplă nimic și el se relaxă.

După aceea Ordaz se porni să dea ordine și se petrecură mai multe lucruri. Doi oameni în halate traseră cu creta conturul trupului mumificat și al vătraiului. Apoi puseră cadavrul pe o targă, băgară vătraiul într-o pungă și îl așezară lângă mort.

— L-ați identificat? am întrebat.

— Mă tem că da, rosti Ordaz. Raymond Sinclair avea propriul său autodoc...

— Zău? Chestiile astea sunt costisitoare.

— Da. Raymond Sinclair era o persoană bogată. Deținea în proprietate ultimele două etaje ale acestei clădiri și acoperișul. Conform înregistrărilor din autodocul său, își implantase un set nou de muguri dentali în urmă cu două luni.

Ordaz arătă înspre trupul dezhidratat, către buzele uscate și zbârcite și mugurii noilor dinți, ce tocmai ieșeau.

Corect. Era Sinclair.

Creierul lui înfăptuise miracole, iar cineva îl spulberase cu o vergea din fier forjat.

Propulsia interstelară... oare dispozitivul acela ce strălucea bizar? Sau o păstra încă în minte?

— Indiferent cine a făcut-o, trebuie neapărat să-l prindem, am spus. Trebuie! Chiar și așa...

Chiar și așa... S-a terminat cu miracolele.

— S-ar putea să o fi prins deja, rosti Julio.

M-am uitat la el.

— În autodoc se află o fată. Credem că-i strănepoata de frate a doctorului Sinclair, Janice Sinclair.

* * *

Era un autodoc obișnuit, din acelea pe care le găsești în magazine, o chestie aidoma unui sicriu gigantic cu pereții groși de-un cot și un panou de comandă înțesat cu cadrane și luminițe roșii și verzi. Fata stătea culcată pe spate; chipul îi era senin, iar răsufarea slabă. Frumoasa din pădurea adormită. Brațele îi erau băgate în măruntaiele autodocului, ascunse de manșoane mari, din cauciuc.

Fata era atât de gingașă, încât îmi tăie respirația. Păr castaniu și moale, ieșind din casca cu electrozi; nas și gură mici, perfecte; piele catifelată, de un albastru pal, vârstată cu firișoare argintii.

Aceasta din urmă fusese colorată ca ținută de seară. Fără ea, efectul pe care îl provoca fata ar fi fost mult micșorat. Nuanța de albastru varia ușor, pentru a-i pune în evidență silueta și delicatețea pomeților. De asemeni, varia și firele argintii, fiind mai dese în anumite zone, atrăgând ochiul în anumite direcții: către sfârcurile sânilor sau de-a lungul curbei ușoare a mușchilor abdominali, spre un buric oval încântător.

Plătise mult pentru operația aceasta de colorare. Însă ar fi fost frumoasă și fără ea.

Unele dintre luminițele de pe panoul de comandă erau roșii. Am cerut o diagnoză și am fost uluit. Autodocul fusese nevoit să-i amputeze brațul drept. Cangrenă.

La trezire, fata avea să treacă printr-un șoc foarte puternic.

— În regulă, am spus. Și-a pierdut brațul. Totuși, asta nu înseamnă că, în mod automat, este ucigașul.

— Dacă ar fi fost urâtă, ar fi însemnat? întrebă Ordaz.

— Îmi pui la îndoială judecata nepătimasă? am râs eu. Au murit oameni și pentru mai puțin.

Chiar și așa, m-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. Exista un motiv foarte bun care să ne facă să credem că în momentul de față ucigașului îi lipsea un braț.

— Ce crezi că s-a petrecut aici, Gil?

— Păi... indiferent cum am privi lucrurile, asasinul trebuia să dorească să ia cu el... ăăă... mașina timpului pe care o realizase Sinclair. Este inestimabilă, în primul rând. În al doilea, se pare că ucigașul a încercat să-și construiască un alibi pe baza ei. Ceea ce înseamnă că știa de existența sa dinainte să ajungă aici. (Mă gândisem la asta mai înainte.) Să zicem că a avut grijă ca anumite persoane să cunoască unde se afla cu câteva ore înainte de comiterea crimei. L-a ucis pe Sinclair în raza de acțiune a... să spunem, a generatorului. După aceea l-a pornit. Și-a închipuit că ceasul lui Sinclair avea să-i indice cât timp câștiga. Apoi putea să dea ceasul înapoi și să plece cu generatorul. Nu exista nici o modalitate prin care poliția să-și dea seama că Sinclair nu fusese ucis cu șase ore mai devreme, sau câte vrei tu.

— Da, însă n-a făcut asta.

— Privește firul acela atârnat de comutator. Pesemne că asasinul a pornit aparatul din afara câmpului... probabil pentru că nu dorea să stea șase ore cu cadavrul. Dacă ar fi încercat să iasă din interiorul câmpului după ce îl activa, și-ar fi zdrobit nasul. Să ieși din timpul câmpului în timpul normal ar fi fost ca și cum ai încercat să treci printr-un zid. Așa că a oprit generatorul, a ieșit din raza lui de acțiune și a folosit acel fir de nylon pentru a-l activa din nou. Probabil a comis aceeași greșală ca și Valpredo: a considerat că poate intra înăuntru ca să oprească aparatul.

Ordaz încuviință din cap satisfăcut:

— Exact! Era foarte important pentru el - sau pentru ea - să facă asta. Altminteri, n-ar fi avut nici alibi, nici profit. Dacă a încercat de mai multe ori să pătrundă în câmp...

— Mda, și-ar fi putut pierde brațul prin cangrenă. Asta ar fi avantajos pentru noi, nu? Dar gândește-te, Julio: fata ar fi putut păți același lucru încercând să-l ajute pe Sinclair. Poate când a ajuns acasă nu era atât de evident că Sinclair e mort.

— Poate era chiar în viață, sublinie Ordaz.

Am ridicat din umeri.

— De fapt, fata a sosit acasă la 1:10, cu mașina personală, care se află încă în autoport. Există niște camere de luat vederi pentru supravegherea platformei de aterizare și a autoportului. Sistemul de securitate al doctorului Sinclair era minuțios. Fata e singura persoană sosită în noaptea trecută. N-a plecat nimeni.

— De pe acoperiș, vrei să spui.

— Gil, sunt numai două căi de a părăsi acest apartament. Una este de pe

acoperiș, cealaltă este prin intermediul liftului. Liftul însă se află la acest etaj, deconectat. Așa era când am sosit. Nu există vreo modalitate de a-l activa din altă parte a acestei clădiri.

— Așadar, este posibil ca cineva să fi urcat cu el până aici și apoi să-l fi blocat... sau poate Sinclair l-a dezactivat înainte să fie ucis... pricep ce vrei să spui. În oricare dintre cele două cazuri ucigașul trebuie să se afle încă aici.

M-am gândit la asta și nu-mi mirosea prea bine.

— Nu, ceva nu se potrivește, am continuat. Cum de-a putut fi atât de deșteaptă încât să pună la cale acel alibi, iar apoi atât de proastă încât să se închidă cu cadavrul?

Ordaz ridică din umeri.

— A oprit liftul înainte să-și omoare unchiul. Nu voia să fie deranjată. După ce și-a vătămat brațul, trebuie că era tare grăbită să ajungă la autodoc.

Una dintre luminițele roșii deveni verde. M-am bucurat pentru asta. Fata nu părea să fie o ucigașă.

— Nimeni nu arată a ucigaș când doarme, am zis, mai mult pentru mine însumi.

— Așa e. Dar ea se află acolo unde trebuie să fie asasinul. *Qué lástima.*

Am revenit în camera de zi. Am sunat la Comandamentul ARM și le-am cerut să trimită o camionetă.

Nimeni nu se atinsese de mașinărie. În timp ce așteptam, am împrumutat o cameră de la Valpredo și am luat imagini ale ansamblului *in situ*. Pozițiile relative ale componentelor se puteau dovedi de folos.

Tehnicienii erau în iarba veștedă, folosind sprayuri cu aerosol pentru a releva amprente digitale și pentru a face ca urmele fine de sânge să capete o strălucire galbenă. Pe aparat găsiră o grămadă de amprente, pe vătrai absolut niciuna. În iarba unde zăcuse trupul mumificat era o pată mare de galben, cu o ramificație lungă până la capătul din fier al vătraiului. Parcă cineva încercase să scoată din câmp vătraiul după ce acesta căzuse pe mochetă.

Apartamentul lui Sinclair era spațios, confortabil, și ocupa întregul etaj 40. Un nivel mai jos se afla laboratorul unde Sinclair își crease minunile. L-am străbătut împreună cu Valpredo. Nu era așa impresionant. Semăna cu laboratorul unui amator bogat. Cu instrumentele acelea se puteau asambla componente deja produse, însă nu era posibil să se construiască ceva complex. Nimic spectaculos.

...Cu excepția computerului. Acesta era un locaș strâmt, cu un scaun pliant înconjurat de un holoccran de 360° și suficiente dispozitive de comandă pentru a zbura până la Alfa Centauri.

Probabil că în acel computer erau ținute secretele! Însă nu am încercat să-l utilizez. Va trebui să trimitem un programator de la ARM pentru a sparge codurile de acces pe care Sinclair le introdusese în băncile de date.

Când sosi camioneta, am târât cu toții „moștenirea” lui Sinclair pe scări până pe acoperiș, într-o singură bucată. Piese erau bine fixate pe cadrul lor, iar scările erau largi și nu prea abrupte.

Am plecat către sediu în partea din spate a camionetei, studiind generatorul. Bucata aceea masivă din argint avea ceva din aspectul sculpturii *Pasăre în Zbor*, un echer folosit de un student la topologie, cu fire atașate în colțurile rotunjite. M-am întrebat dacă reprezenta componenta esențială a aparatului, sau dacă era doar ceva care să inducă în eroare. Oare chiar mergeam alături de un dispozitiv de propulsie interstelară? Poate Sinclair dăduse chiar el tonul zvonurilor, pentru a-și proteja chestia asta, indiferent ce era. Sau... ce, exista vreo lege care să stipuleze că este interzis lucrul simultan la două proiecte?

De-abia așteptam reacția lui Bera.

Jackson Bera dădu peste noi din întâmplare, în vreme ce se deplasă pe coridoarele Comandamentului ARM, apoi ne urmă, târșându-și picioarele. Nonșalant. Am băgat mașina în laboratorul principal și am început să o comparăm cu hologramele pe care le făcusem, în caz că rătăcisem ceva pe drum. Bera stătea sprijinit de tocul ușii, observându-ne. Din ochii săi se citea cum își pierde treptat interesul, până ce păru gata să adoarmă.

Făcusem cunoștință cu el în urmă cu trei ani, când mă întorsesem de pe asteroizi și intrasem în ARM. Pe atunci el avea douăzeci de ani și era în ARM de doi, însă atât tatăl, cât și bunicul fuseseră, de asemenea, agenți ARM. Multe din ceea ce știu, de la Bera le-am învățat. Și în timp ce învățam să vânez oameni care vâneau alți oameni, urmărisem ce i se întâmpla lui.

Un agent ARM are nevoie de empatie. Are nevoie de capacitatea de a reconstitui imaginea psihicului prăzii sale. Dar Bera avea prea multă empatie. Îmi amintesc reacția sa când Kenneth Graham s-a sinucis: o singură supradoză de electricitate prin mufa din craniu, scurgându-se pe traectul nervos către centrul cerebral al plăcerii. Bera avusese spasme săptămâni în șir. Sau cazul Anubis, la începutul anului trecut. Când ne-am dat seama ce făcuse acel băiat, Bera a fost la un pas să-l ucidă pe loc. Nu l-aș fi învinut.

Anul trecut Bera se săturase și trecuse la departamentul tehnic al instituției. Zilele sale ca hăituitor al traficantilor de organe luaseră sfârșit. Acum conducea laboratoarele ARM.

Pesemne că dorea tare mult să știe ce era invenția asta trăznică. Am tot așteptat să întrebe... iar el se uita doar, zâmbind ușor. În cele din urmă se supără pe mine. Credea că era o farsă, ceva ce pusesem cu toții la cale pentru a-l încurca.

— Bera..., am zis.

— Ia spune, bătrâne, ce-i asta? întrebă el, privindu-mă optimist.

— Pui cele mai delicate întrebări.

— Just! Înțeleg că așa simți, dar ce este? Îmi place, e frumoasă, dar ce este chestia asta pe care mi-ai adus-o?

I-am relatat tot ce știam, așa cum se întâmplase.

— Nu prea pare un nou tip de propulsor spațial, zise el după ce am terminat.

— Oho, ai auzit și tu, așa-i? Nu, nu pare. Doar dacă nu... (Mă gândisem la asta chiar de când văzusem mașinăria.) Poate este menită să accelereze un proces de fuziune. S-ar obține un randament superior în motoarele de fuziune.

— Nu. Deja se scoate peste 90%, iar drăcovenia de aici pare de calibru mare.

Întinse mâna pentru a atinge triunghiul îndoit din argint, cu degetele lui lungi și conice.

— Păi, scoatem noi la iveală răspunsul.

— Mult noroc! Eu mă întorc la locuința lui Sinclair.

— De ce? Bătălia aici se dă.

Mă auzise destul de des vorbind melancolic despre ideea de a face parte dintre membrii unei colonii interstelare. Probabil că știa ce aș fi simțit vizavi de un propulsor mai bun pentru navele interstelare, atât de lente acum.

— Cam așa este, am spus. Avem generatorul, dar nu cunoaștem nimic despre el. Am putea să-l stricăm. Am de gând să pun mâna pe cineva care știe ceva despre aparatul lui Sinclair.

— Adică?

— Pe cel care a încercat să-l fure. Pe ucigașul lui Sinclair.

— Dacă spui tu..., zise Bera, însă fără a părea convins; mă cunoștea prea bine. Înțeleg că se pune de-o vânătoare de mame.

— Zău?

— Doar un zvon, zâmbi el. Voi, tipilor, aveți baftă. Pe vremea când tata a intrat în ARM, treaba organizației consta în cea mai mare parte din vânătorile de mame. Traficanții încă nu se organizaseră, iar Legile Fertilității erau de dată recentă. Dacă nu le-am fi impus noi, nimeni nu le-ar fi dat ascultare.

— Bineînțeles, și lumea arunca cu pietre în tatăl tău. Bera, zilele acelea s-au dus.

— Ar putea să revină. Dorința de a avea copii este ceva fundamental.

— Bera, nu am intrat în ARM să hăituiesc părinți neautorizați.

I-am făcut semn de „la revedere” și am plecat înainte să-mi poată răspunde. Eram capabil să mă descurc și fără chemarea la datorie a lui Bera, care isprăvisese cu vânarea traficantilor și a mamelor.

* * *

Avusesem o priveliște frumoasă a clădirii Rodewald, în dimineața asta, în timp ce coboram către acoperiș. Aveam o priveliște frumoasă și acum, din taxiul meu robotizat. De data aceasta căutam căi de ieșire.

La etajele lui Sinclair nu existau balcoane, iar ferestrele erau încastrate în structura clădirii. Un spărgător ce ar fi coborât pe frânghie ar fi avut probleme cu ele. Nu păreau să se poată deschide.

Am încercat să localizez camerele de luat vederi de care pomenise Ordaz, în vreme ce mă apropiam de acoperiș. Nu le-am putut găsi. Poate că erau instalate în ulmi.

Oare de ce mă deranjează? Nu intrasem în ARM ca să umblu după mame, mașinării sau criminali obișnuiți. Intrasem pentru a-mi achita brațul. Noul meu braț ajunsese la Banca Mondială de Organe din ascunzătoarea unor traficanti de

organe capturați. Un cetățean cinstit își găsisse moartea pe trotuarul mobil al unui oraș, iar acum brațul său făcea parte din mine.

Intrasem în ARM pentru a-i urmări pe traficanții de organe.

ARM nu se ocupă cu crima *per se*. Aparatul nu mai era acum în mâinile mele, iar investigarea de omucideri nu m-ar fi ferit de participarea la o vânătoare de mame. Și nu aveam să o cunosc niciodată pe fată. Nu știam nimic despre ea, cu excepția faptului că se afla acolo unde trebuia să se afle criminalul.

Oare o făceam doar pentru că era drăguță?

Sărmana Janice. Când avea să se trezească... Timp de o lună întreagă eu mă sculasem cu același șoc înebunitor, gândul că-mi pierdusem brațul drept.

Taxiul ateriză. Dedesubt aștepta Valpredo.

Meditam... Mașinile nu erau singurul lucru care zboară. Însă oricine ar fi folosit una dintre bicicletele alea zburătoare șmechere, cu aripi-evantai, deasupra unui oraș, unde era posibil să se prăbușească peste un trecător, n-ar fi trebuit să-și facă griji pentru o acuzație de ucidere. Ar fi fost fără nici o îndoială băgat imediat într-o bancă de organe. Și orice vehicul zburător trebuia să lase niște urme undeva, dacă nu chiar pe platforma de aterizare. Ar fi distrus o tufă de trandafiri sau un bonsai, ori ar fi fost deteriorat de un ulm. Taxiul decolă, făcând aerul să șuiere. Valpredo rânjea înspre mine.

— Gânditorule! Ce-ți umblă prin minte?

— Mă întrebam dacă asasinul n-ar fi putut ateriza pe copertina autoportului, am răspuns eu.

Valpredo se întoarse pentru a studia situația.

— Pe marginea copertinei sunt instalate două camere de luat vederi. Dacă vehiculul criminalului ar fi fost suficient de ușor, desigur că ar fi putut ateriza acolo, iar camerele nu l-ar fi detectat. Copertina n-ar fi în stare să reziste sub greutatea unei mașini, totuși. În orice caz, nimeni nu a încercat!

— De unde știi?

— O să-ți arăt? Apropo, am inspectat sistemul de supraveghere vizuală. Suntem foarte siguri că niciuna dintre camere n-a fost mătrășită.

— Și nimeni n-a pătruns în locuința de pe acoperiș în noaptea trecută, cu excepția fetei?

— Nimeni. Nimeni nici măcar n-a aterizat aici până azi-dimineață, la ora șapte. Privește!

Ajunsesem la scările de beton ce duceau în locuința lui Sinclair. Valpredo arătă către un punct luminos din plafonul în pantă, la nivelul pieptului.

— Aceasta este singura cale de acces, continuă el. Camera înregistrează pe oricine intră sau iese. Poate că nu i-ar fi prins fața, însă oricum ar fi arătat că cineva a trecut. Face șaiszeci de cadre pe minut.

Am coborât înăuntru. Un polițist mă lăsă să intru.

Ordaz era la videofon. Ecranul arăta un tânăr bronzat din plin, sub al cărui bronz se citea emoția. Inspectorul îmi făcu semn să tac, apoi își continuă discuția.

— Atunci ajungeți aici în cincisprezece minute? Ne-ar fi de mare ajutor. Vă rog, aterizați pe acoperiș. Încă mai avem treabă cu liftul.

Închise și se întoarse către mine.

— Era Andrew Porter, iubitul fetei. Susține că el și Janice și-au petrecut seara la o petrecere. Ea l-a dus acasă în jurul orei unu.

— Apoi a venit direct aici, dacă cea din autodoc este ea.

— Cred că este. Domnul Porter spune că Janice purta o nuanță a pielii albastră, zise Ordaz, încruntându-se. Dacă minte, înseamnă că este un actor desăvârșit. Am impresia că realmente nu se aștepta la nici un soi de neazuri. A fost surprins când i-a răspuns un străin, uluit când a aflat de moartea doctorului Sinclair și îngrozit când i s-a comunicat că Janice a suferit un accident.

Trupul deshidratat și generatorul fiind acum îndepărtate, scena crimei devenise un cerc gol de iarbă uscată, marcat cu urme de substanță galbenă dispuse la întâmplare și contururi de cretă albă.

— Am avut noroc, rosti Ordaz. Astăzi suntem în data de 4 iunie 2124. Doctorul Sinclair purta la mână un ceas cu calendar. Indică ziua de 17 ianuarie 2125. Dacă am oprit mașina la 9:50, așa cum s-a întâmplat și dacă considerăm că ceasula înregistrat câte o oră la fiecare șapte secunde trecute în exteriorul câmpului, atunci câmpul trebuie să fi fost activat azi-noaptea, în jurul orei unu, plus-minus o marjă de eroare.

— Atunci, dacă fata nu a făcut-o, pesemne că l-a ratat cu puțin pe criminal.

— Exact.

— Ce se mai aude cu liftul? Nu e posibil să fi fost „lucrat”?

— Nu. Am studiat meticulos problema. Era la etajul acesta, încuiat manual. Nimeni n-ar fi putut pleca cu liftul...

— De ce te-ai întrerupt în mijlocul frazei?

Ordaz ridică din umeri, jenat.

— Mașina asta ciudată mă deranjează cu adevărat, Gil. M-am pomenit gândindu-mă la ce s-ar putea face dacă ar fi capabilă să dea timpul înapoi. Atunci ucigașul ar fi putut coborî cu liftul în timp ce acesta urca.

Râse spre mine.

— În primul rând, nu cred un cuvânt din asta, am zis eu. În al doilea, asasinul nu avea mașina cu el pentru a o folosi. Doar dacă... nu a fugit înainte să comită crima. La naiba, acum uite că m-am molipsit și eu.

— Mi-ar plăcea să știu mai multe despre acel aparat.

— Bera îl studiază în clipa de față. Am să-ți dau de știre imediat ce descoperim ceva. Mie mi-ar plăcea să știu mai multe despre impedimentele pe care le-a întâmpinat ucigașul când a vrut să iasă.

— Detalii?

— Nu era posibil să fie deschisă vreo fereastră?

— Nu. Apartamentele acestea sunt de acum patruzeci de ani. Când au fost construite, smogul era încă dens. Se pare că doctorul Sinclair prefera să se bazeze pe instalația de condiționare a aerului.

— Ce știi despre apartamentul de dedesubt? Presupun că avea un lift separat...

— Da, firește. Este al lui Howard Rodewald, proprietarul clădirii - al acestui grup de clădiri, de fapt. Momentan se află în Europa. A închiriat apartamentul unor prieteni.

— Există vreo scară care să ducă acolo?

— Nu. Am cercetat cu atenție apartamentele.

— În regulă. Știm că ucigașul avea un fir de nylon, deoarece a lăsat o porțiune din el legată de generator. Oare nu putea coborî de pe acoperiș în balconul lui Rodewald?

— Zece metri? Da, bănuiesc că da. (Ochii lui Ordaz scânteiară.) Trebuie să studiem pista asta. Însă tot se pune întrebarea cum a trecut de camera de luat vederi și dacă putea pătrunde înăuntru, odată ajuns pe balconul lui Rodewald.

— Asta e!

— Ocupă-te de problema asta, Gil. Altă întrebare: Cum *se aștepta* să plece?

Îmi urmări reacția, care trebuie să fi fost satisfăcătoare, căci era o întrebare a naibii de bună.

— Vezi, dacă considerăm că Janice Sinclair și-a ucis unchiul, atunci nu apare nici una dintre aceste probleme, continuă Ordaz. Dacă căutăm pe altcineva, trebuie să pornim de la premiza că planurile i-au fost date peste cap. A fost nevoit să improvizeze.

— Nu! Încă este posibil să fi plănuit dinainte să se folosească de balconul lui Rodewald. Și asta înseamnă că știa o cale de a evita camera de luat vederi...

— Bineînțeles! Generatorul.

Just. Dacă venise să fure generatorul... și indiferent de mobilul crimei trebuia să-l fure, căci dacă îl găseam noi aici, aceasta i-ar fi făcut alibiul fărâmițe... Așa că trebuia să plece cărându-l cu el pe scări. Să zicem că îi lua un minut; asta însemna doar o optime de secundă în timp normal. O șansă din opt să fie surprins de cameră și, oricum, aceasta n-ar fi observat decât o nălucă...

— Mda! am făcut eu.

— Ce-i?

— În mod cert intenționa să fure mașina. Oare chiar voia să o coboare în balconul lui Rodewald cu o frânghie?

— Puțin probabil, spuse Ordaz. Generatorul cântărește mai mult de douăzeci și cinci de kilograme. Putea să-l care pe scări. Cadrul l-ar fi făcut portabil. Dar să-l coboare cu frânghia...

— Ar trebui să căutăm un atlet al naibii de puternic.

— Cel puțin nu va trebui să cauți departe pentru a-l găsi. Presupunem că ucigașul tău ipotetic a venit cu liftul, nu?

— Da, am răspuns, căci nimeni în afară de Janice Sinclair nu aterizase pe acoperiș în noaptea trecută.

— Liftul era programat să permită accesul doar unui număr limitat de oameni și să-i refuze pe toți ceilalți. Lista este scurtă. Doctorul Sinclair nu era o

persoană sociabilă.

— Îi verifici? Unde se găseau, dovezi și așa mai departe?

— Desigur.

— Mai e ceva ce ar fi bine să verifici, am spus, însă atunci intră Andrew Porter și a trebuit să las pe mai târziu ce aveam de zis.

Porter era îmbrăcat lejer, într-o salopetă translucidă uzată, pe care pesemne și-o trăsese pe el în vreme ce alerga după un taxi. Sub haina largă, mușchii i se profilau ca niște bolovani, iar abdominalii semănau cu platoșa unui tatu. Constituție de surfer. Soarele îi decolorase părul până aproape de alb și îi arsese pielea, făcând-o la fel de întunecată ca cea a lui Jackson Bera. Ai fi tentat să crezi că un bronz atât de puternic putea acoperi paloarea feței, însă nu este adevărat.

— Unde-i Janice? întrebă el.

Nu așteptă un răspuns. Știa unde se află autodocul și se îndreptă într-acolo. Noi l-am urmat.

Ordaz nu făcu presiuni. Așteptă cât timp Porter se uită la Janice, ceru o diagnoză și o parcurse cu atenție. Porter deveni acum mai calm și își recăpătă culoarea. Se întoarse către Ordaz și se interesă ce s-a întâmplat.

— Domnule Porter, știați ceva despre ultimul proiect al doctorului Sinclair?

— Chestia aia care comprimă timpul? Da. O plasase în camera de zi când am venit aici, ieri seară - chiar în centrul cercului acela de iarbă uscată. Este vreo legătură?

— La ce oră ați sosit?

— Oh, pe la vreo... șase. Am băut ceva, iar unchiul Ray ne-a arătat aparatul său. Nu ne-a explicat prea multe despre el. Ne-a demonstrat doar ce putea face. (Porter își arată dinții de un alb strălucitor.) Funcționa cu adevărat! Drăcia aceea chiar comprima timpul! În vreo două luni ți-ai putea trăi toată viața acolo. Să-l urmărim pe unchiul Ray cum se mișcă în interiorul câmpului era ca și cum am fi încercat să ne concentrăm atenția asupra unei păsări colibri. Mai rău chiar. A aprins un băț de chibrit...

— Când ați plecat?

— În jurul orei opt. Am cinat la *Cziller's House of Irish Coffe* și... Ascultați, ce s-a întâmplat aici?

— Mai întâi trebuie să aflăm niște lucruri, domnule Porter. Dumneata și Janice ați petrecut împreună toată seara zilei de ieri? Mai au fost și alte persoane de față?

— Evident. Am luat cina singuri, însă apoi am fost la un soi de petrecere. Pe plajă, la Santa Monica. Un prieten de-al meu are o casă acolo. O să vă dau adresa. Unii dintre noi s-au întors la la *Cziller's* pe la miezul nopții. Apoi Janice m-a dus acasă.

— Ați afirmat că sunteți iubitul Janicei. Nu locuiți împreună?

— Nu. S-ar putea spune că sunt logodnicul ei, însă nu-i controlez în nici un fel viața. (Părea jenat.) Ea stă aici, cu unchiul Ray. *Stătea* cu unchiul Ray. Ah, la naiba!

Aruncă o privire în autodoc.

— Uite, datele indică faptul că se va trezi dintr-un moment în altul, continuă Porter. Pot să-i aduc o rochie.

— Bineînțeles.

L-am însoțit pe Porter în dormitorul Janicei, de unde alege pentru ea un neglijeu de culoarea piersicii. Începea să-mi placă de tipul ăsta. Avea instincte bune. O nuanță de seară nu-i cel mai potrivit lucru pe care să-l porți în dimineața unei crime. Iar el alesese un neglijeu cu mâneci largi. Brațul ce îi lipsea fetei nu avea să iasă prea mult în evidență.

— Îi spuneți unchiul Ray, zise Ordaz.

— Da. Pentru că așa îi spunea Janice.

— El n-avea nimic împotriva? Era sociabil?

— Sociabil? Ei bine, nu era, însă noi doi ne simpatizam reciproc. Amândurora ne plăceau enigmele, înțelegeți? Făceam schimb de povestiri polițiste și jocuri de puzzle. Ascultați, poate pare caraghios, însă sunteți siguri că a murit?

— Din nefericire, da. A murit, asasinat. Aștepta să sosească cineva după plecarea dumneavoastră?

— Da.

— Așa a spus el?

— Nu, dar purta o bluză și pantaloni. Când era doar cu noi, de obicei stătea dezbrăcat.

— Aha!

— Oamenii în vârstă nu prea obișnuiesc, zise Porter. Însă unchiul Ray era în formă bună. Se întreținea.

— Aveți vreo idee pe cine putea aștepta?

— Nu. Oricum, nu o femeie; nu avea o întâlnire romantică, vreau să spun. Poate pe cineva cu aceleași preocupări.

În spatele său Janice gemu.

Într-o clipită Porter se aplecă deasupra ei. Îi puse mâna pe umăr și o îndemnă să rămână nemișcată.

— Stai liniștită, dragoste. Te scoatem de aici cât ai zice pește.

Ea așteptă până ce Porter îndepărtă manșoanele și celelalte accesorii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janice.

— Încă nu mi-au spus, rosti Porter, cu o umbră de furie. Ai grijă când te ridici. Ai suferit un accident.

— Ce fel de...? Vai!

— Totul va fi bine.

— Brațul meu!

Porter o ajută să iasă din autodoc. Brațul fetei se termina cu o cicatrice roză la câțiva centimetri dedesubtul umărului. Janice îl lăsă pe iubitul ei să o acopere cu capotul. Încercă să-și lege cordonul, apoi renunță când își dădu seama că se străduia să o facă cu o singură mână.

— Ascultă, și eu mi-am pierdut brațul cândva, i-am spus.

Fata se uită la mine. La fel și Porter.

— Sunt Gil Hamilton. De la Poliția ONU. Chiar nu aveți de ce să va faceți griji. Vedeți? (Mi-am ridicat brațul drept, am deschis și închis pumnul.) Băncile de organe nu prea au multă cerere de membre, în comparație cu rinichii, de pildă. Probabil că nici n-o să trebuiască să așteptați. Eu n-am așteptat și am senzația că este exact brațul cu care m-am născut. Funcționează la fel de bine.

— Cum l-ați pierdut? întrebă ea.

— Mi-a fost smuls de un meteorit, am zis, nu fără mândrie. Pe vremea când mă ocupam cu mineritul asteroidic în Centură.

N-a trebuit să pomenesc că noi înșine provocasem avalanșa de meteoriți, plasând greșit bomba pe un asteroid pe care doream să-l deplasăm.

— Dumneata îți aduci aminte cum ți-ai pierdut brațul? o întrebă Ordaz.

— Da, zise fata și o trecu un fior. Am putea merge undeva unde să stau jos? Mă simt un pic slăbită.

Am trecut în camera de zi. Janice se lăsă să cadă un pic cam de sus. Poate de vină era somnul, ori poate brațul lipsă îi afectase simțul echilibrului.

— Unchiul Ray este mort, nu? se interesă ea.

— Da.

— M-am întors acasă și l-am găsit în poziția aceea. Întins lângă mașina timpului pe care o realizase, cu partea din spate a craniului năclăită de sânge. M-am gândit că poate trăiește încă, însă am văzut că mașina era în funcțiune; avea aura aia violetă. Am încercat să apuc vâtraiul. Voiam să decuplez mașina cu el, însă n-am putut să-l strâng. Mâna nu numai că mi-a amortit, dar nu mai puteam să o mișc.

— Ați continuat să încercați?

— Pentru o vreme, da. După aceea... m-am retras pentru a evalua lucrurile. Nu voiam să pierd timpul, căci unchiul Ray poate era pe moarte acolo. Îmi simțeam brațul mort, ca de piatră... Cred că așa și era, nu? (O trecu un frison.) Carne putrezindă... Așa mirosea. Și dintr-o dată m-am simțit atât de vlăguită și de amețită, de parcă eu însămi eram pe moarte. De-abia am izbutit să intru în autodoc.

— Bine că ați izbutit! am spus eu.

Paloarea cuprinse din nou chipul lui Porter când acesta își dădu seama cât de aproape de moarte fusese fata.

— Unchiul dumitale aștepta vizitatori în noaptea trecută?

— Așa cred.

— De ce credeți asta?

— Nu știu. Pur și simplu, se comporta altfel.

— Ni s-a spus că ați ajuns împreună cu câțiva prieteni la *Cziller's House of Irish Coffe*, în jurul miezului nopții. Este adevărat?

— Bănuiesc că da. Am băut ceva, apoi l-am dus pe Drew la el, și am venit

acasă și eu.

— Direct acasă?

— Da, spuse Janice tremurând. Am parcat mașina și am coborât scările. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Ușa era deschisă. Apoi l-am văzut pe unchiul Ray întins lângă mașină! Știam că nu trebuie să fug la el. Ne spusese să nu pășim în interiorul câmpului.

— Așa? Atunci n-ar fi trebuit să vă întindeți după vătrai.

— Nu, într-adevăr. Aș fi putut să folosesc cleștele, zise fata de parcă ideea tocmai i-ar fi venit în minte. Era la fel de lung. Nu m-am gândit la asta. Nu aveam timp. Nu înțelegeți? El era pe moarte acolo, sau deja mort!

— Da, bineînțeles. Ați alterat în vreun fel scena crimei?

Ea râse amar.

— Am impresia că am mișcat vătraiul vreo cinci centimetri. Apoi, când am simțit ce mi se întâmplă, am fugit imediat la autodoc. Era oribil. De parcă îmi dădeam sufletul...

— Cangrenă instantanee, rosti Porter.

— N-ați încuiat liftul, de exemplu? întrebă Ordaz.

La naiba! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Nu. De obicei o facem când ne asigurăm pentru noapte, însă ieri n-am avut timp.

— De ce? se interesă Porter.

— Când am sosit noi, liftul era încuiat, răspunse Ordaz.

Porter reflectă la asta.

— Atunci asasinul trebuie să fi plecat de pe acoperiș. Veți descoperi fotografii ale lui.

Ordaz surâse iertător.

— Tocmai asta este problema noastră. Nici o mașină nu și-a luat zborul de pe acoperiș în noaptea trecută. O singură mașină a aterizat. A dumneavoastră, domnișoară Sinclair.

— Dar..., făcu Porter, apoi se opri și reluă raționamentul. După ce a sosit aici, poliția a dat drumul la lift?

— Nu. Nu este posibil ca asasinul să fi plecat după ce am venit noi.

— Ah!

— Iată cele întâmplăte, începu Ordaz. Azi dimineață, în jurul orei 5:30, locatarii de la... (Făcu o pauză pentru a-și reaminti.)...de la etajul 36 au vorbit cu îngrijitorul clădirii, anunțând că prin sistemul de condiționare a aerului vine un miros de carne putrezită. Îngrijitorul a căutat o vreme sursa mirosului, dar abia când a ajuns pe acoperiș a devenit evident. A...

— Cu cel fel de vehicul a ajuns pe acoperiș? se repezi Porter.

— Domnul Steeves afirmă că a luat un taxi de pe stradă. Alt mod de a coborî pe platforma de aterizare a doctorului Sinclair nu există.

— Da. Dar de ce a făcut asta?

— Poate că au existat și alte ocazii când au ieșit mirosuri ciudate din laboratorul doctorului Sinclair. Îl vom întreba.

— Așa să faceți!

— Domnul Steeves s-a luat după mirosul ce ieșea pe ușa deschisă de la apartamentul doctorului. Apoi ne-a contactat și ne-a așteptat pe acoperiș.

— Dar taxiul său? (Porter avea într-adevăr nas de copoi.) Poate că asasinul a așteptat până ce taxiul a ajuns aici, iar apoi a plecat cu el, după ce l-a lăsat Steeves.

— Taxiul a decolat imediat ce Steeves a pus piciorul pe pământ. Îngrijitorul avea un semnalizator de taxiuri, în caz că dorea altul. Camerele au supravegheat vehiculul tot timpul cât a staționat pe acoperiș. Înțelegeți problema noastră?

Aparent, Porter o înțelegea. Își trecu ambele mâini prin părul blond deschis.

— Cred că ar trebui să amânăm discuția până ce vom ști mai multe, propuse el.

Se referea la Janice. Fata părea încurcată; nu pricepuse. Însă Ordaz încuviință imediat și se ridică în picioare:

— Foarte bine. Nu există nici un motiv pentru care domnișoara Sinclair să nu poată locui în continuare aici. S-ar putea să vă deranjăm din nou, îi spuse ei. Deocamdată, condolențele noastre.

Ordaz își făcu ieșirea din scenă. Eu l-am urmat. La fel, lucru neașteptat, făcu și Drew Porter. În vârful scărilor, acesta îl opri pe inspector, apucându-l cu mâna sa mare de antebraț.

— Credeți că Janice a făcut-o, nu-i așa?

— Ce alternative am? Trebuie să iau în considerare această posibilitate.

— Nu avea nici un motiv. Îl adora pe unchiul Ray. În acești ultimi doisprezece ani a stat cu el. Nu avea nici cel mai mic motiv să-l ucidă.

— Nu exista o moștenire?

Expresia lui Porter deveni posacă.

— Bine, ar fi obținut niște bani, zise el. Însă Janice nu era absolut deloc interesată de așa ceva.

— Daaa. Și totuși, ce altă opțiune avem? Tot ce cunoaștem până acum ne indică faptul că ucigașul nu putea să părăsească locul crimei. Am cercetat locuința de cum am venit. Nu erau decât Janice Sinclair și unchiul ei asasinat.

Porter se abținu în ultima clipă să dea imediat un răspuns, reflectă asupra lui... Trebuie că îl ispitea rolul. Detectiv particular, întotdeauna cu un pas înaintea poliției. Da, Watson, jandarmii ăștia au un talent deosebit să scape din vedere esențialul... Avea însă prea mult de pierdut.

— Și îngrijitorul, domnul Steeves, spuse el în cele din urmă.

Ordaz ridică o sprânceană.

— Da, firește. Îl vom ancheta pe domnul Steeves.

— Cum a primit acel apel de la... apartamentul 36? Prin videofon fix sau

mobil? Poate era deja pe acoperiș.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit. Dar avem imaginile ce arată aterizarea taxiului său.

— Avea un semnalizator de taxiuri. Putea să-l cheme chiar de aici.

— Încă ceva, am zis și Porter se uită la mine cu speranță. Cum e cu liftul, Porter? Are montat un microprocesor, nu? Nu ia pe cineva dacă nu figurează pe listă.

— Sau dacă unchiul Ray nu-i permite accesul. În holul de la parter există un interfon. Însă la acea oră din noapte probabil că unchiul Ray n-ar fi lăsat pe nimeni să urce dacă nu era așteptat.

— Așadar, dacă Sinclair aștepta un partener de afaceri, acesta se află probabil trecut în memorie. Dar coborârea? Poți coborî dacă nu ești pe listă?

— Ăăăă... cred că da.

— Poți, spuse Ordaz. Liftul monitorizează numai intrările, nu și plecările.

— Atunci de ce nu l-a folosit ucigașul? Nu mă refer neapărat la Steeves. Mă refer la oricine a fost. De ce nu a coborât cu liftul? Ar fi fost cea mai la îndemână cale.

Se priviră, dar nu ziseră nimic.

— Bine, am rostit eu și m-am întors către inspector. Când faci verificarea persoanelor de pe listă, vezi dacă vreuna dintre ele nu are un brăț vătămat. Ucigașul ar fi putut comite aceeași greșeală ca și Janice: să-și rănească mâna în încercarea de a opri generatorul. Și aș dori să arunc o privire asupra numelor din memoria liftului.

— Foarte bine, zise Ordaz și ne-am îndreptat amândoi către mașina brigăzii, aflată în autoport.

Nu ne putea auzi nimeni când inspectorul adăugă:

— Cum este implicat ARM-ul în treaba aceasta, domnule Hamilton? De unde interesul dumatăle pentru latura criminalistică a cazului?

I-am spus ce îi spusese și lui Bera: era posibil ca asasinul lui Sinclair să fie singurul expert în viață în chestiunea mașinii timpului făcută de Sinclair. Ordaz aprobă din cap. Ce voia, de fapt, el să știe era dacă aveam autoritatea legală pentru a ordona LAPD-ului într-o afacere locală. Iar răspunsul meu fusese da.

* * *

Sistemul de securitate al liftului lui Sinclair fusese construit să memoreze amprente digitale și structura oaselor faciale (care era scanată cu un radar de profunzime, evitându-se astfel inconvenientele ridicate de schimbarea stilului de bărbierit și de petrecerile mascate) a până la o sută de persoane. Majoritatea oamenilor au în jur de o sută de cunoștințe, plus-minus vreo zece. Sinclair însă introdusese numai douăsprezece nume, punându-l la socoteală și pe al său.

RAYMOND SINCLAIR

GEORGE STEEVES

ANDREW PORTER
PAULINE URTHIEL
JANICE SINCLAIR
BERNATH PETERFI
EDWARD SINCLAIR JR.
LAWRENCE MUHAMMAD ECKS
EDWARD SINCLAIR III
BERTHA HALL
HANS DRUCKER
MURIEL SANDUSKY

Valpredo avusese de lucru. Folosise mașina poliției și videofonul ei pe post de birou de secretariat în timp ce supraveghea acoperișul.

— Știm cine sunt o parte din aceste persoane, spuse el. Edward Sinclair Al Treilea, de pildă, este nepotul lui Edward Senior și frate cu Janice. Se află în Centură, pe Ceres, făcându-și un nume ca designer industrial. Edward Senior este fratele lui Raymond. Locuiește în Kansas City. Hans Drucker, Bertha Hill și Muriel Sandusky își au cu toții domiciliul în zona Los Angeles-ului extins; nu știm ce legături aveau cu Sinclair. Pauline Urthiel și Bernath Peterfi sunt un fel de cercetători asistenți. Ecks este avocatul lui Sinclair în materie de brevete pentru invenții. Bănuiesc că putem sta de vorbă cu Edward III la videofon...

Ordaz făcu o față... O convorbire cu Centura nu era ieftină.

— Cu ceilalți..., continuă Valpredo.

— Pot să vin cu o sugestie? am întrebat.

— Desigur, zise inspectorul.

— Trimite-mă cu cel care va discuta cu Ecks, Peterfi și Urthiel. Probabil că aceștia îl cunoșteau pe Sinclair din domeniul profesional și prezența unui agent ARM vă va oferi șansa să puneți niște întrebări ceva mai amănunțite.

— Aș putea să mă ocup eu de sarcina asta, se oferi Valpredo.

— Foarte bine, zise Ordaz, părând încă posomorât. Aș fi fost mulțumit dacă lista asta ar fi fost completă. Din nefericire trebuie să luăm în considerare și posibilitatea ca vizitatorul doctorului Sinclair să fi utilizat interfonul din hol și să fi cerut să fie primit.

* * *

Bernath Peterfi nu răspundea la videofon.

Pe Pauline Urthiel am prins-o la videofonul mobil. O voce ascutită de contraalto, fără imagine. Am dori să stăm de vorbă cu ea în legătură cu anchetarea unei crime; o găseam acasă în după-amiaza aceasta? Nu. Ținea o prelegere, dar ajungea acasă pe la șase.

Ecks răspunse ud learcă și fără să zâmbească.

— Ne scuzați că v-am scos de sub duș, domnule Ecks. Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră în legătură cu anchetarea unei crime...

— Sigur, veniți. Cine a murit?

Valpredo îi spuse.

— Sinclair? Ray Sinclair? Sunteți siguri?

Da, eram.

— Of, Doamne! Ascultați, lucra la ceva important, un propulsor interspațial, dacă se dovedea funcțional. În caz că există vreo posibilitate să conservați aparatura...

I-am dat încă o dată asigurări și am închis. Dacă avocatul lui Sinclair în materie de brevete de invenții credea că este un propulsor spațial... poate că așa era.

— Nu pare c-ar avea intenția de a-l fura, observă.

— Nu. Și chiar dacă ar fi pus mâna pe aparat, tot n-ar fi putut pretinde că el l-a creat. Dacă el este ucigașul, nu după generator umbla.

Ne deplasam cu viteză mare, viteză de mașină de poliție în misiune. Vehiculul era pe pilot automat, bineînțeles, însă era posibil să aibă nevoie de supervizare manuală în orice moment. Valpredo se concentra asupra decorului ce trecea pe lângă noi și vorbea fără să se uite la mine.

— Știi, tu și inspectorul nu căutați același lucru.

— Știu. Eu caut un ucigaș ipotetic. Julio caută o vizită ipotetică. Ar fi greu să demonstreze că nu a existat niciuna, însă dacă Porter și fata spun adevărul, este posibil ca Julio să demonstreze că vizitatorul nu l-a omorât pe Sinclair.

— Și atunci rămâne Janice, zise Valpredo.

— Tu de partea cui ești?

— De partea nimănui. Nu fac decât să pun întrebări interesante. Tu însă ești foarte sigur că fata este nevinovată.

— Mda!

— De ce?

— Habar n-am. Poate pentru că nu cred că are atâta minte. N-a fost un omor banal.

— E nepoata lui Sinclair. Nu poate fi complet idioată.

— Ereditatea nu acționează în felul ăsta. Poate mă amăgesc singur. Poate brațul ei este de vină. Și-a pierdut un braț; are deja destule probleme pe cap.

Apoi am împrumutat videofonul mașinii pentru a scormoni prin baza de date a computerului ARM.

PAULINE URTHEL. Născută Paul Urthiel. Doctorat în fizica plasmei. Universitatea Californiei din Irvine. Schimbare de sex și de nume, 2111. Nominalizată acum șase ani pentru premiul Nobel, cu studiile în domeniul efectului de anulare a sarcinii într-un dezintegrator Slaver. Înălțime: 1,75 m. Greutate: 61 kg. Căsătorită cu Lawrence Muhammad Ecks, 2117. Și-a păstrat, impropriu spus, numele de fată. Domicilii separate.

BERNATH PETERFI. Doctorat în fizică subatomică și domenii conexe, MIT. Diabetic. Înălțime: 1,73 m. Greutate: 66 kg. Cerere de dispensă de la Legile

Fertilității respinsă, 2119. Căsătorit - 2118, divorțat - 2112. Locuiește singur.

LAWRENCE MUHAMMAD ECKS. Masterat în fizică. Membru al baroului. Înălțime: 1,85 m. Greutate: 86 kg. Braț stâng artificial. Vicepreședinte CIT (Comitetul pentru Interzicerea Transplanturilor).

— Ciudat cum tot apar brațele în cazul ăsta, remarcă Valpredo.

— Mda. (Inclusiv eu, un braț al legii care nu prea aveam ce căuta pe aici.) Ecks are un masterat. Poate că ar fi fost în stare să-i convingă pe ceilalți că generatorul îi aparține. Sau poate credea că este în stare.

— Pe noi n-a încercat să ne aburească.

— Presupunând că a dat greș în noaptea trecută, asta n-ar însemna neapărat să dorească ca generatorul să fie pierdut pentru umanitate, am dreptate?

— Cum a ieșit?

Nu i-am răspuns.

* * *

Ecks locuia într-un turn conic, înalt de aproape o milă. La un moment dat, Săgeata Lindstetter trebuie că fusese cea mai mare construcție ridicată vreodată, asta înainte să se introducă structurile tip arcă. Am aterizat pe o platformă situată la o treime de vârf, apoi am coborât zece etaje.

Avocatul era îmbrăcat când ne-a deschis; purta niște pantaloni de un galben orbitor și o cămașă din plasă. Pielea îi era foarte închisă la culoare, iar părul - o lână neagră și pufoasă, cu firușoare cărunte prin ea. La videofon nu putusem să-mi dau seama care braț era cel artificial; nici acum nu puteam. Ne invită înăuntru, luă loc și așteptă întrebările.

Unde a fost noaptea trecută? Avea un alibi? Asta ne-ar ajuta considerabil.

— Îmi pare rău, nu. Mi-am petrecut noaptea lucrând la un caz destul de dificil. Nu v-ar interesa detaliile.

I-am spus că m-ar interesa.

— De fapt, este vorba despre Edward Sinclair, strănepotul lui Ray. Băiatul e imigrant în Centură și a realizat o lucrare de design industrial ce ar putea fi adaptată pentru Pământ. Pivotal pentru un motor cu reacție. Necazul este că nu-i foarte diferit de modelele existente, ci doar mai bun. Brevetul său din Centură este valabil, însă legile Națiunilor Unite sunt altele. Nici nu v-ar veni să credeți dacă auzi toate încurcăturile juridice.

— Este probabil să piardă?

— Nu, treaba s-ar putea complica numai dacă o firmă numita Firestorm hotărăște să intre în luptă. Vreau să fiu gata pentru asta. La nevoie e posibil chiar să-i cer puștiului să se întoarcă pe Pământ. Mi-ar dispăcea profund să fac asta, totuși. Are probleme cu inima.

A folosit liniile de comunicație, să spunem pentru accesul la rețeaua informatică, în timpul nopții de documentare?

Dintr-o dată Ecks se luminează la față.

— Da, sigur. Constant, toată noaptea. În regulă, am un alibi.

N-avea nici un rost să-i arătăm că asemenea apeluri puteau fi făcute și din altă parte.

— Aveți vreo idee unde a fost soția dumneavoastră ieri noapte?

— Nu, nu locuim împreună. Ea stă la 300 de etaje mai sus. Avem o căsătorie modernă... poate prea modernă, adăugă el gânditor.

Exista o mare probabilitate ca Raymond Sinclair să fi așteptat o vizită în noaptea trecută. Avea Ecks vreo idee...

— Întreținea relații cu două femei, zise Ecks. Ați putea să le întrebați pe ele. Bertha Hali are vreo optzeci de ani, cam de aceeași vârstă cu Ray. Nu-i prea sclipitoare, nu după standardele lui Ray, însă se menține în aceeași formă fizică bună ca și el. Făceau drumeții, jucau tenis, poate se culcau împreună, poate nu. Să vă ofer adresa ei. Și mai este și Muriel nu-știu-cum. Ray făcuse o pasiune pentru ea cu câțiva ani în urmă. Acum are treizeci de ani. N-am idee dacă se mai vedeau sau nu.

Sinclair mai cunoștea și alte femei?

Ecks ridică din umeri.

Pe plan profesional pe cine cunoștea?

— Vai, Doamne, o listă nesfârșită. Știți câte ceva despre felul în care lucra Ray? ne întrebă, fără a aștepta răspuns. În cea mai mare parte a cazurilor folosea modele informatice. Orice experiment în domeniul său putea costa milioane, sau chiar mai mult. El se pricepea la programarea unor simulări ale experimentelor, care să-i arate ce voia să știe. De pildă, oh... Sunt sigur că ați auzit de lanțul molecular Sinclair. Ba bine că nu! Îl folosisem la tractare, în Centură; nici un alt material nu era suficient de ușor și de rezistent. O buclă din lanțul molecular Sinclair era aproape invizibilă, însă putea să taie și oțelul.

— N-a început să lucreze cu elementele chimice decât după ce, practic, terminase proiectul. Mi-a spus că și-a petrecut patru ani realizând modele moleculare simulate pe computer. Partea dificilă au fost capetele lanțului molecular; lanțul începea să se dezintegreze de la extremități din momentul când era produs. Când în cele din urmă a obținut ce voia, a făcut contract cu un laborator de chimice industrială pentru a-l executa în numele lui.

— La asta mă refer, continuă Ecks. De îndată ce descoperea soluția, angaja alți oameni pentru a se ocupa de aspectul concret al lucrării. Iar cei angajați trebuiau să știe la ce lucrează. Îi cunoștea pe fizicienii, chimiștii și specialiștii în teoria câmpului cei mai buni de pe Pământ și din Centură.

Precum Pauline? Precum Bernath Peterfi?

— Da, Pauline a realizat ceva pentru Sinclair cândva. Nu i-a convenit că a trebuit să-l lase pe el să culeagă toate aprecierile. Pauline prefera să lucreze pe cont propriu. N-o învinuiesc.

Se putea gândi la vreo persoană care e posibil să fi dorit să-l asasineze pe Sinclair?

Ecks ridică din umeri.

— Aș zice că asta este meseria dumneavoastră. Ray nu împărțea niciodată

onorurile cu nimeni. Poate că cineva cu care colaborase i-a purtat pică. Sau poate a fost cineva care încerca să-i fure ultima invenție. Luați aminte, nu știu prea multe despre ce încerca să realizeze, dar dacă funcționa ar fi fost ceva fantastic de valoros, și nu doar în bani.

Valpredo scoase un sunet de parcă ar fi vrut să arate că el terminase.

— Vă deranjează dacă vă pun o întrebare personală? am zis eu.

— Puneți-o!

— Brațul dumneavoastră... Cum l-ați pierdut?

— M-am născut fără el. N-a fost o malformație congenitală, doar o situație prenatală dificilă. Am venit pe lume cu un singur braț și suferind de rahitism. La momentul când am fost suficient de mare pentru un transplant, am știut că nu vreau așa ceva. Să vă țin discursul standard?

— Nu, mulțumesc, însă mă întreb cât de bun este brațul dumneavoastră artificial. Am și eu unul transplantat.

Ecks mă studie cu atenție, căutând semne de degenerare morală.

— Presupun că de asemeni vă numărați printre aceia care continuă să voteze pedeapsa cu moartea pentru delikte din ce în ce mai neînsemnate.

— Nu, eu...

— La urma urmei, dacă băncile de organe rămân fără infractori, dumneavoastră ajungeți la anaghie. Ați putea fi nevoiți să trăiți cu consecințele greșelilor pe care le-ați făcut.

— Nu! Sunt unul dintre cei care s-au opus legii celui de-al doilea trup, pentru a interzice accesul acelei categorii la băncile de organe. Și îmi câștig existența vânând traficanți de organe. Însă nu am un braț artificial și bănuiesc că motivul pentru asta este că am o fobie.

— O tehnofobie? Am auzit de așa ceva, rosti Ecks. Însă poți avea și alte fobii. Toate organele din mine îmi aparțin în întregime, nu sunt părți dintr-un om mort. Recunosc că nuanța nu este întocmai aceeași, însă este la fel de rezonabil. Și... priviți!

Mă apucă de antebraț și strânse.

Aveam senzația că oasele mele erau gata să cedeze. N-am țipat, însă mi-a trebuit ceva efort.

— Asta nu-i toată forța mea, zise avocatul. Și pot să o țin așa toată ziua. Brațul acesta nu obosește.

Îmi dădu drumul.

M-am interesat dacă îl deranja să-i văd brațele. El spuse că nu. Pe atunci însă, Ecks nu știa de mâna mea imaginară.

Am examinat plasticul de sinteză al brațului artificial, apoi osul și mușchii celuilalt. Brațul adevărat era acela care mă interesa.

— Ei bine? întrebă Valpredo când ne aflam din nou în mașină.

— Nimic în neregulă cu brațul natural, am spus. N-are cicatrice.

Valpredo dădu din cap, aprobator.

Însă sfera de timp comprimat n-ar fi afectat plasticul și bateriile, mi-am zis. Și dacă Ecks ar fi plănuit să coboare două etaje cele douăzeci și cinci de kilograme ale generatorului, brațul său artificial ar fi avut forța necesară.

* * *

L-am contactat pe Peterfi din mașină și l-am găsit acasă. Era un bărbat scund, cu ten întunecat, chip blând, păr drept, de un negru strălucitor, tuns pierdut. Clipea din ochi și se uita chiorăș, ca și cum lumina ar fi fost prea puternică, și avea aspectul dezordonat al unei persoane care dormise îmbrăcată în hainele de zi. M-am întrebat dacă nu-i întrerupsesem somnul de după-amiază.

Da, ar fi bucuros să ajute poliția în anchetarea unei crime.

Peterfi stătea într-o clădire joasă, din sticlă și beton, situată pe o faleză din Santa Monica. Apartamentul său dădea către mare.

— Scump, dar merită pentru priveliște, zise Peterfi, indicându-ne scaunele din camera de zi.

Draperiile erau trase, împiedicând razele soarelui de după-amiază. Am remarcat umflătura de sub mâneca dreaptă a bărbatului, acolo unde fusese fixat de osul brațului un perfuzor automat cu o capsulă de insulină.

— Ei bine, cu ce vă pot ajuta? Nu-mi amintesc să fi menționat cine a fost ucis...

Valpredo îi spuse.

Peterfi se arătă zguduit.

— Vai... Ray Sinclair? Dar nu se poate stabili cum va afecta asta..., și brusc se opri.

— Vă rog, continuați! zise Valpredo.

— Lucram la ceva împreună. Ceva... revoluționar.

Un propulsor interstelar?

Peterfi fu surprins. Ezită un timp, apoi rosti:

— Da. Trebuia să fie secret.

I-am spus că văzusem mașina în funcțiune. Cum putea servi un câmp de comprimare a timpului drept sistem de propulsie interstelară?

— Nu era exact asta, zise cercetătorul, după care ezită din nou. Au existat întotdeauna câțiva savanți optimiști care au susținut că doar pentru că masa și inerția au fost permanent asociate în experiența umană, nu este neapărat necesar ca aceasta să fie o lege universală. Ceea ce am făcut eu și Ray a fost să creăm condițiile pentru reducerea inerției. Înțelegeți...

— Un sistem de propulsie noninercială...

Peterfi încuviință energic din cap.

— În linii mari, da. Aparatul este intact? Dacă nu...

I-am dat asigurări în această privință.

— Bine, atunci. Tocmai voiam să spun că dacă ar fi fost distrus, îl puteam reface și singur. Eu am fost cel care s-a ocupat în cea mai mare parte cu

construcția lui. Ray prefera să lucreze cu mintea, nu cu mâinile.

Îi făcuse Peterfi o vizită lui Sinclair ieri noaptea?

— Nu. Am cinat la un restaurant din josul coastei, apoi m-am întors acasă și m-am uitat la holovizorul mural. Pentru ce oră am nevoie de un alibi? întrebă el glumeț.

Valpredo îi zise și expresia sa glumeață se prefăcu într-o grimasă nervoasă. Nu, plecase de la Mail Shirt puțin după nouă; nu putea dovedi unde fusese după acea oră.

Știa cine ar fi putut dori să-l asasineze pe Raymond Sinclair?

Peterfi declară că nu voia să facă acuzații explicite. Bineînțeles că îl înțelegeam. Poate cineva cu care lucrase în trecut, sau poate cineva pe care îl insultase. Ray considera că majoritatea omenirii era compusă din proști. Sau... am putea cerceta chestiunea dispensei fratelui lui Ray.

— Dispensa lui Edward Sinclair? întrebă Valpredo. Ce-i cu ea?

— Sincer aș fi preferat să aflați povestea de la altcineva. Poate cunoașteți faptul că lui Edward Sinclair i s-a refuzat dreptul de a avea copii din pricina unei maladii cardiace ereditare. Și nepotul său o are. Există anumite dubii dacă a făcut chiar el lucrarea pentru care a dobândit dispensa.

— Asta însă trebuie să se fi întâmplat acum patruzeci-cincizeci de ani. Ce legătură ar putea să aibă cu crima de acum?

Peterfi explică răbdător:

— Edward a avut un copil în baza dispensei de la Legile Fertilității. Acum există doi nepoți. Să presupunem că problema este reexaminată. Atunci nepoții și-ar pierde dreptul de a avea copii. Ar fi ilegali. Poate și-ar pierde chiar și dreptul de a moșteni.

— Mda! aprobă Valpredo. O să cercetăm pista asta.

— Și dumneavoastră ați solicitat o dispensă, nu cu multă vreme în urmă, am zis eu. Bănuiesc că... ăăă...

— Da, diabetul. Nu mă deranjează deloc în viață. Știți de cât timp se folosește insulina în tratamentul diabetului? De aproape două sute de ani! Ce contează dacă sunt diabetic? Ce contează dacă copiii mei sunt?

Ne fixă cu privirea, așteptând un răspuns. Nu primi niciunul.

— Dar Legile Fertilității îmi neagă dreptul de a avea copii. Știați că mi-am pierdut soția deoarece Consiliul nu mi-a acordat o dispensă pe care o meritam? Lucrările mele asupra circulației plasmei în fotosfera solară... Ei, n-are sens să vă țin prelegeri pe acest subiect, nu-i așa? Însă studiile mele pot fi folosite pentru anticiparea structurii furtunilor de protoni din apropierea oricărei stele de tip G? Fiecare colonie datorează ceva muncii mele.

Era o exagerare, mi-am spus în gând. Furtunile de protoni afectau îndeosebi operațiunile de minerit pe asteroizi...

— De ce nu vă stabiliți în Centură? am întrebat. Acolo ați fi stimat pentru lucrările dumneavoastră și nici nu se aplică Legile Fertilității.

— Mă îmbolnăvesc în afara Pământului. E vorba despre bioritmuri, n-are nimic de-a face cu diabetul. Jumătate din omenire suferă din pricina tulburărilor

de bioritm.

Îmi părea rău pentru el.

— Încă ați putea obține dispensa pentru activitatea dumneavoastră la propulsorul non-inerțial. Asta v-ar aduce soția înapoi?

— Ăă... nu știu. Mă îndoiesc. Au trecut doi ani. În orice caz, nu se poate prezice în ce sens va decide Consiliul. Data trecută credeam că am dispensa în buzunar.

— Vă deranjează dacă vă examinez brațele?

— Ce...? făcu Peterfi, uitându-se la mine.

— Aș dori să vă examinez brațele.

— Asta pare o solicitare foarte curioasă. De ce?

— Este probabil ca ucigașul lui Sinclair să-și fi vătămat brațul în noaptea trecută. Vă reamintesc că acționez în numele Poliției Națiunilor Unite. Dacă ați fost afectat de efectele secundare ale unui posibil propulsor spațial ce ar putea fi folosit de coloniștii pământeni, ascundeți o dovadă pentru...

M-am oprit, căci Peterfi se ridicase în picioare și își scotea tunica. Nu era bucuros, însă se supuse. Brațele sale păreau în regulă. Le-am pipăit pe amândouă, am flexat încheieturile, am masat articulațiile falangelor. Am palpat oasele de sub carne cu buricele degetelor mele imaginare.

La șapte-opt centimetri mai jos de încheietura umărului, osul fusese sudat. Am cercetat musculatura și tendoanele...

— Brațul dumneavoastră drept a fost transplantat, am spus. Pesemne că asta s-a întâmplat acum șase luni.

El își stăpâni nervozitatea.

— Poate că nu va dați seama, dar operația de reatașare a brațului propriu lasă aceeași cicatrice.

— Așa s-a întâmplat?

Furia îl făcu să vorbească mai precis.

— Da. Efectuam un experiment și a avut loc o explozie. Brațul mi-a fost aproape retezat. Mi-am legat un bandaj ca să fac hemostază și am intrat în autodoc înainte să-mi pierd cunoștința.

— Există vreo dovadă în acest sens?

— Mă îndoiesc. N-am povestit nimănui despre acest accident, iar autodocul nu păstrează înregistrări. În orice caz, am senzația că sarcina probei vă revine dumneavoastră.

— Mda.

Peterfi își îmbracă din nou tunica.

— Ați terminat aici? Sunt profund îndurerat de moartea lui Ray Sinclair, dar nu văd cum este posibil să aibă de-a face cu stupiditatea mea de acum șase luni.

Nici eu. Am plecat.

Din nou în mașină. Era 17:20; puteam să luăm o gustare în drum spre locuința Paulinei Urthiel.

— Cred că era transplantat, i-am zis lui Valpredo. Și n-a vrut să recunoască. Pesemne că a fost la un traficant de organe.

— De ce ar fi făcut acest lucru? Nu-i atât de dificil să obții un braț de la băncile publice de organe.

Am reflectat la asta.

— Ai dreptate. Însă dacă era un transplant normal, ar fi existat o înregistrare. Poate că s-a întâmplat așa cum a spus el.

— Da.

— Ce zici de asta? Făcea un experiment ilegal. Ceva ce ar putea provoca poluare sau chiar ceva în legătură cu radioactivitatea. S-a ales cu niște arsuri din pricina radiațiilor la braț. Dacă s-ar fi dus la băncile publice de organe ar fi fost arestat.

— Și scenariul acesta se potrivește. Putem să o dovedim?

— Nu știu. Mi-ar plăcea să o facem. Poate ne spune cum să-l găsim pe cel cu care a tratat. Să facem niște cercetări; poate aflăm la ce lucra acum șase luni.

* * *

Pauline Urthiel ne deschise chiar în clipa când am sunat.

— Bună seara! Tocmai m-am întors și eu. Pot să vă ofer ceva de băut?

Am refuzat amândoi. Ea ne pofti într-un apartament destul de mic, cu o mulțime de piese de mobilier ce se puteau plia în tavan. Acum erau vizibile doar o canapea și o măsuță de cafea; restul existau sub formă de contururi pe plafon. Perspectiva oferită de fereastra panoramică îți tăia răsuflarea. Pauline locuia aproape de vârful Săgeții Lindstetter, la vreo 300 de etaje deasupra soțului ei.

Era înaltă și suplă, cu o structură facială ce ar fi fost efiminită la un bărbat. Unei femei însă îi dădea o tușă de masculinitate. Sâni rotunzi puteau fi din carne sau sintetici, dar în orice caz implantați chirurgical.

Termină de preparat o băutură mare și veni lângă noi pe canapea. Iar întrebările începură să curgă.

Știa cine l-ar fi dorit pe Raymond Sinclair mort?

— Nu prea. Cum a murit?

— Cineva i-a spart craniul cu un vătrai, zise Valpredo.

Dacă nu avea intenția să pomenească de generator, nici eu nu o aveam.

— Ce desuet! spuse Pauline și vocea ei de contraalto deveni tăioasă. Propriul său vătrai, presupun. Din rastelul propriului său șemineu. Trebuie să căutați un tradiționalist!

Ne cercetă cu privirea pste buza paharului. Avea ochi mari, cu pleoape ornamentate cu tatuaje semipermanente reprezentând două steaguri fluturânde ale Națiunilor Unite.

— Indiciul ăsta nu vă ajută prea mult, nu? Ați putea încerca să-i anchetați pe cei cu care lucra la ultimul său proiect.

Parcă se referea la Peterfi, mi-am zis.

— Este neapărat necesar să fi avut vreun colaborator? întrebă Valpredo.

— În general lucra singur în faza de început. Dar când proiectul avansa, angaja alte persoane pentru a stabili cum să realizeze partea tehnică. Niciodată n-a făcut ceva material cu propria mână. Totul era doar un program în memoria unui calculator. Era nevoie de altcineva pentru a transpune proiectul în realitate. Și niciodată nu împărțea meritele cu nimeni.

Atunci ipoteticul său colaborator ar fi putut afla cât de puțin respect primea pentru activitatea sa și... Însă Urthiel scutură din cap.

— Vorbesc despre un psihopat în toată puterea cuvântului, nu despre cineva care a fost tras pe sfoară. Sinclair nu oferea nimănui niciodată o cotă-parte din ceea ce făcea. Întotdeauna spunea pe față cum merg lucrurile. Știam în ce mă bag când am construit prototipul FyreStop pentru el și știam din ce ies când am renunțat la colaborare. Îmi folosea pregătirea, nu și creativitatea. Eu voiam să realizeze ceva original, ceva care să mă reprezinte.

Avea vreo idee despre proiectul la care lucra Sinclair?

— Soțul meu știe despre asta. Larry Ecks, locuiește în aceeași clădire. A făcut o dată niște aluzii obscure, dar când am vrut să aflu mai multe a rânjit... (Din senin rânji și ea.) Veți considera că mă interesează subiectul, însă Larry nu mi-a spus nimic.

Sosise momentul să preiau controlul, altminteri nu aveam să aflăm niciodată răspunsurile la anumite întrebări.

— Sunt de la ARM. Ceea ce am să vă spun constituie un secret, am zis.

Și i-am povestit ce cunoșteam despre generatorul lui Sinclair. Poate Valpredo se uită la mine dezaprobat, sau poate că nu.

— Știm că acel câmp poate vătăma brațul unui om în câteva secunde. Ceea ce am dori să aflăm este dacă asasinul se plimbă acum cu o mână putredă pe jumătate sau un picior, căci...

Ea se ridică și își trase partea superioară a costumului colant în jurul taliei. Semăna foarte mult cu o femeie adevărată. Dacă n-aș fi știut... și de ce ar conta? În zilele noastre operația de schimbare a sexului era pusă la punct și rezultatele perfecte. La naiba, eram în exercițiul funcțiunii. Valpredo privea indiferent, așteptându-mă.

I-am cercetat ambele brațe cu ochii și cele trei mâini ale mele. Nimic. Nici măcar o vânătaie.

— Și picioarele?

— Nu, dacă puteți sta pe ele, i-am răspuns.

Următoarea întrebare. Oare un braț artificial putea funcționa în interiorul câmpului?

— Larry? Vă gândiți la Larry? Sunteți sărit de pe fix.

— Considerați-o ca pe o întrebare ipotetică.

Pauline ridică din umeri.

— Părerea dumneavoastră este la fel de bună ca și a mea. Nu există vreun

specialist în câmpuri noninertiale.

— A existat unul. Acum este mort; i-am reamintit eu.

— Tot ce știu am aflat din programul lui Grey Lensman de la holovizor, pe vremea când eram mică, zise Urthiel și pe neașteptate zâmbi. Serialul acela vechi de aventuri spațiale...

— Și dumneavoastră? râse Valpredo. Mă uitam la emisiunea aceea în sala de studiu, la un videofon de buzunar. Într-o bună zi directoarea m-a prins asupra faptului...

— Bineînțeles. Apoi ne-a mărit și l-am lăsat în urmă. Păcat! Navele acelea noninertiale... Acum sunt sigură că o navă non-inercială reală nu s-ar comporta precum acelea. Nu s-ar putea evita efectul de comprimare a timpului.

Apoi luă o sorbitură din paharul ei, îl așeză pe măsuță și continuă:

— Da și nu. Ar fi putut băga brațul înăuntru, dar... înțelegeți dificultatea? Impulsurile nervoase care activează motoarele brațului lui Larry ar fi ajuns în câmp prea lent.

— Desigur.

— Însă dacă Larry mai întâi ar fi închis pumnul în jurul unui obiect, iar apoi l-ar fi introdus în câmp, probabil că pumnul ar fi rămas închis. Ar fi fost posibil să-i spargă capul lui Ray... nu, n-ar fi fost! Vătraiul nu s-ar fi mișcat mai repede decât un ghețar. Ray îl putea evita cu ușurință.

Și nici n-ar fi fost în stare să scoată un vătrai din interiorul câmpului. N-ar fi reușit să-l strângă în palmă, dar putea să încerce și totuși să rămână cu brațul intact, mi-am zis.

Știa Urthiel ceva despre circumstanțele în care fusese acordată dispensa lui Edward Sinclair?

— Of, asta-i o poveste veche, spuse Pauline. Bineînțeles, am auzit și eu. Ce legătură ar putea avea cu... cu uciderea lui Ray?

— Nu știu, i-am mărturisit. Doar tatonez terenul.

— Păi, pesemne că o veți afla mai exact din fișierele ONU. Edward Sinclair a fundamentat aparatul matematic al câmpurilor ce colectează hidrogenul interstelar pentru remorcherile robotizate. Asta-i modul cel mai sigur de a obține o dispensă: să realizezi o descoperire într-un domeniu ce are de-a face cu coloniile spațiale. De fiecare dată când determini plecarea unui om de pe Pământ, populația scade cu o persoană.

— Ce a fost necurat la mijloc?

— Nimic ce poate fi dovedit. Aduceți-vă aminte, pe atunci Legile Fertilității erau de dată recentă. Nu puteau face față unor încercări adevărate. Edward Sinclair era însă specialist în matematicile pure. Se ocupa cu teoria numerelor, nu cu aplicațiile practice. Am văzut ecuațiile lui Edward și seamănă mai degrabă cu cele pe care avea să le creeze Ray mai târziu. Iar Ray nu avea nevoie de dispensă. Nu și-a dorit niciodată copii.

— Așadar, credeți...

— Nu mă interesează care dintre ei a reproiectat colectoarele remorcherelor spațiale. E nevoie de multă inteligență pentru a fenta Consiliul Fertilității în acest

fel. (Își sorbi restul băuturii și puse paharul jos.) Conservarea inteligenței nu este niciodată o greșeală. Și nici pentru Consiliul Fertilității n-a fost un afront. Cei care se ascund când trebuie să facă vaccinurile contraceptive, care nasc ilegal, iar apoi fac mare tâmbălău când Consiliul trebuie să îi sterilizeze, aceia sunt cei care discreditează sistemul. Dacă-s prea mulți, Legile Fertilității se duc pe apa sâmbetei. Și asta...

Nu trebui să termine propoziția.

Sinclair știa că Pauline Urthiel fusese cândva Paul?

Ea făcu ochii mari.

— Și, mă rog, ce legătură are asta cu crima?

Cochetam cu ideea că Sinclair ar fi putut-o șantaja pe Urthiel cu această informație. Nu pentru bani, ci pentru exclusivitate în privința unei descoperiri pe care o făcuseră împreună.

— Doar tatonez terenul, am spus.

— Păi... bine. N-am idee dacă Ray știa sau nu. Nu a abordat niciodată subiectul, dar nici nu mi-a făcut curte, și pesemne îmi studiase biografia înainte să mă angajeze. Larry nu știe. V-aș fi recunoscătoare dacă nu v-ar scăpa vreun cuvânt în fața lui.

— De acord.

— Vedeți, deja are copii cu prima lui nevastă. Eu nu-i refuz acest lucru... Poate s-a căsătorit cu mine deoarece aveam un pic de... intuiție masculină. Poate. Însă el nu știe asta și nici nu vreau să știe. Nu-mi dau seama dacă ar primi vestea râzând sau m-ar ucide.

* * *

L-am pus pe Valpredo să mă lase la Comandamentul ARM.

Mașina asta ciudată mă deranjează cu adevărat, Gil... Așa și trebuie, Julio. Poliția din Los Angeles nu era pregătită să se ocupe cu coșmarul izvorât din mintea unui savant nebun, coșmar ce funcționa liniștit în centrul scenei crimei.

În mod cert nu era stilul fetei. Nu această crimă. Drew însă era precis genul de persoană care să pună la cale o crimă perfectă folosindu-se de generatorul lui Sinclair, doar ca exercițiu intelectual. Se poate ca el s-o fi îndrumat-o pe Janice; poate a fost chiar la fața locului și a folosit liftul înainte ca ea să-l deconecteze. Acesta fusese singurul lucru pe care uitase să i-l spună: să nu deconecteze liftul.

Sau: el i-a prezentat în linii mari fetei o crimă perfectă, doar ca divertisment, fără să-i treacă prin gând că ea o va pune în aplicare - greșit!

Sau: unul dintre ei l-a ucis pe unchiul Ray fără premeditare. Nu se poate stabili ce spusese doctorul de provocase furia unuia. Însă mașina era chiar acolo, în cameră, iar Drew a cuprins-o cu brațul său mare pe Janice, zicându-i: „*Stai! Nu face nimic deocamdată, lasă-mă să mă gândesc...*”

Considerându-l pe oricare dintre aceste scenarii ca fiind cel adevărat, un procuror ar avea mult de furcă încercând să-l dovedească. Ar putea arăta că nici un ucigaș n-ar fi fost capabil să părăsească locul crimei fără complicitatea Janicei Sinclair și, prin urmare... Dar cum venea treaba cu mașina aceea a timpului construită de victimă? Oare permitea ieșirea unui asasin dintr-o cameră

încuiată? Cum putea un judecător să aprecieze posibilitățile ei?

Bera poate știa răspunsul.

Mașina era în funcțiune. Când am pășit în laborator, am prins cu coada ochiului o aură violetă estompată, apoi un licăr... iar după aceea mașina se opri și Jackson Bera apăru din senin lângă ea, rânjind în tăcere și așteptând.

N-aveam de gând să-i stric distracția.

— Ei bine? Este un propulsor interstelar? am întrebat.

— Da!

O lumină caldă mi se răspândi prin corp.

— În regulă, am spus.

— Este un câmp de inerție redusă, zise Bera. În interiorul lui lucrurile își pierd cea mai mare parte din inerție... nu din masă, doar din rezistența la înaintare. Cam în proporție de cinci sute la unu. Suprafața de delimitare este foarte bine definită. Cred că sunt implicate nivelele cuantice.

— Aha! Câmpul influențează în mod direct timpul?

— Nu, e... dar n-ar trebui să spun asta. Cine naibii știe cu adevărat ce este timpul? Câmpul afectează reacțiile chimice și nucleare, degajarea de energie în toate formele ei... Însă nu afectează viteza luminii. Știi, este grozav să măsoari viteza luminii cu instrumente nemăsluite și rezultatul să fie de 600 km/s.

La naiba! îmi făcusem speranțe că este un propulsor superluminic.

— Ai descoperit ce provoacă aura asta violetă? m-am interesat.

— Fii atent, zise Bera, rânzând de mine.

Meșterise o telecomandă pentru a porni mașina. O folosi, apoi aprinse un băț de chibrit și îl aruncă înspre aura aceea albastră. Când traversă bariera invizibilă, bățul de chibrit provocă o strălucire alb-violetă preț de o fracțiune de secundă. Am clipit. Fusese ca descărcarea unui blitz.

— Da, bineînțeles. Căldura degajată de mașină, am spus.

— Just! Aura este doar radiație infraroșie devenită violetă la intrarea în timpul normal.

N-ar fi trebuit ca Bera să-mi explice asta. Jenat, am schimbat subiectul.

— Spuneai însă că este un propulsor spațial.

— Da. Are anumite neajunsuri, rosti Bera. Nu poate fi învăluită într-un astfel de câmp o navă întreagă. Echipajul ar considera că a fost micșorată viteza luminii, dar la ce folos? Oricum o navă spațială nu ajunge atât de aproape de viteza luminii. S-ar reduce puțin din timpul călătoriei, dar cei de la bord ar trăi de cinci sute de ori mai repede.

— Dar dacă s-ar introduce în câmp numai rezervoarele de combustibil?

Bera încuviință.

— Probabil că asta va fi soluția. Se vor lăsa în exterior motorul și sistemele de menținere a vieții. În felul ăsta s-ar putea transporta o cantitate enormă de combustibil... Dar treaba aceasta nu ține de competențele noastre. Altcineva va proiecta astronavele, zise el puțin melancolic.

— Te-ai gândit la posibilitățile pe care le deschide drăcovenia asta în domeniul jefuirii de bănci? Sau al spionajului?

— Dacă o bandă criminală și-ar putea permite să construiască o asemenea mașină, n-ar avea nevoie să jefuiască bănci, zise Bera, apoi rămase un timp gânditor. Îmi displace cumplit să facem din asta un secret ONU, însă cred că ai dreptate. Guvernul unei țări medii și-ar putea permite o droaie de asemenea aparate.

— Întruchipându-i astfel într-o singură persoană pe James Bond și Omul-Fulger.

Bera bătu ușor în cadrul de plastic și întrebă:

— Vrei s-o încerci?

— Firește, am spus.

Inima către creier: BUUF! Ce faci? O să ne omori pe toți! Știam noi că n-ar fi trebuit să-ți dăm în grijă asemenea lucruri... M-am îndreptat către generator, am așteptat că Bera să fugă din raza de acțiune, apoi am acționat comutatorul.

Totul deveni roșu întunecat. Bera se transformă într-o statuie.

Ei bine, o făcusem. Secundarul ceasului de perete se oprise în loc. Am făcut doi pași înainte și am ciocănit cu degetele. Pe naiba, ciocănit; era ca și cum aș fi lovit în mortar neuscat. Zidul invizibil era vâscos.

Am încercat să mă sprijin de el timp de circa un minut. Totul a decurs bine până ce am vrut să mă retrag; atunci am înțeles că făcusem ceva prostesc. Mă înțepenisem în zona de separație. Mi-a trebuit alt minut ca să mă eliberez, apoi am căzut pe spate, întinzându-mă cât eram de lung; acumulasem prea multă energie potențială și o preluasem pe toată cu mine în interiorul câmpului.

Avusesem baftă la faza asta. Dacă m-aș fi sprijinit încă puțin, mi-aș fi pierdut posibilitatea de a mă mișca. M-aș fi afundat tot mai adânc în zona de separație, incapabil să strig la Bera și înmagazinând tot mai multă energie din exteriorul câmpului.

M-am ridicat în picioare și am încercat ceva mai sigur. Mi-am scos stiloul și i-am dat drumul. Căzu normal: $9,81 \text{ m/s}^2$, în timpul câmpului. Aceasta mă făcu să șterg de pe listă o teorie referitoare la modul în care criminalul considerase că va scăpa.

Am oprit generatorul.

— Aș dori să verific ceva, i-am zis lui Bera. Poți suspenda mașina în aer, să zicem cu un cablu legat în jurul cadrului?

— Ce ți-a venit în minte?

— Vreau să încerc să stau în partea inferioară a câmpului.

Bera se arătă șovăielnic.

Ne luară douăzeci de minute să facem pregătirile necesare. Bera nu mergea niciodată la risc. Ridică generatorul cam un metru și jumătate. De vreme ce câmpul părea să-și aibă centrul în piesa aceea din argint, cu formă bizară, asta însemna că partea inferioară a câmpului se va afla la doar treizeci de centimetri de sol. Am pus o scară în raza de acțiune a câmpului, eu am urcat pe ea și am pornit generatorul.

După aceea m-am dat jos.

Coborârea spre exteriorul câmpului semăna cu mersul printr-o marmeladă din ce în ce mai groasă. Când am ajuns la bază de-abia mai atingeam comutatorul.

Pantofii mi se înțepeniseră. Mi-aș fi putut scoate picioarele din ei, însă nu aveam pe ce să stau, cu excepția pantofilor. Un minut mai târziu mi s-au înțepenit și picioarele, până la gleznă: îl puteam elibera pe unul, însă numai dacă îl fixam pe celălalt și mai bine în zona de separație. Mă afundam din ce în ce mai mult și nu-mi mai simțeam tălpile. Era înfricoșător, deși știam că nu mi se poate întâmpla nimic teribil. Picioarele mele n-aveau să pățească nimic; aveau suficient timp.

Dar limita zonei de separație îmi ajunsese la gleznă acum și am început să mă întreb câtă energie potențială acumulasem. Am acționat comutatorul. Luminile scânteiară, iar picioarele mele lovira puternic podeaua.

— Ei? Ai aflat ceva?

— Da. Nu vreau să execut un experiment adevărat, aș putea distruge mașina.

— Ce experiment adevărat...?

— Să o lasă să cadă de la etajul patruzeci în câmpul activat. Nu te îngrijora, n-am s-o fac.

— Corect! N-ai s-o faci.

— Știi, efectul ăsta de comprimare a timpului ar putea avea și alte aplicații în afară de astronave. Într-o colonie ai putea aduce la maturitate niște vite din ovule fecundate și înghețate în doar câteva minute.

— Mda... mda!

Zâmbetul său optimist apărui din nou, punându-i în evidență dinții de un alb orbitor, în contrast cu tenul întunecat, iar privirea îi deveni visătoare. Lui Bera îi plăcea să se joace cu ideile.

— Gândește-te la un aparat din ăsta instalat pe un camion, să zicem pe Jinx. S-ar putea explora regiunile de coastă fără să se mai pună problema atacurilor bandersnatchilor. Aceștia nu ar alerga suficient de rapid. Ai putea să treci ca fulgerul printr-o altă lume și să strângi toată fauna ce te înconjoară, fără să-ți fugă din camion vreun exemplar. Prădători la jumătatea săriturii, păsări în zbor, cupluri făcând dragoste...

— Sau grupuri mai mari.

— Cred că obiceiul ăsta îl au doar pământeni, zise Bera, uitându-se la mine dintr-o parte. Nu l-ai folosi ca să spionezi oameni, nu? Sau n-ar trebui să întreb?

— Raportul acela de cinci sute la unu este o constantă?

El reveni cu picioarele pe pământ.

— Nu știu. N-am reușit să elaborăm o teorie care să explice funcționarea generatorului. Mi-aș fi dorit al dracului de mult să fi avut însemnările lui Sinclair.

— Trebuia să trimiți un programator acolo...

— S-a întors deja, zise Bera cu maliție. Clayton Wolfe. Clay pretinde că

fișierele din computerul lui Sinclair fuseseră șterse în întregime înainte ca el să fi ajuns la fața locului. Nu știu dacă să-l cred sau nu. Sinclair era un individ suspicios, corect?

— Corect! O mișcare greșită din partea lui Clay și computerul poate a șters totul.

— Spune că computerul era gol, un creier de nou-născut, gata pentru a fi învățat. Gil, oare-i posibil? Să fi eliminat ucigașul lui Sinclair înregistrările?

— Firește, de ce nu? Ce n-ar fi putut face este să fi plecat după aceea, am spus și i-am povestit despre aceasta dificultate. Chiar mai rău decât atât, căci, după cum tot subliniază Ordaz, asasinul considera că va pleca cu generatorul. M-am gândit că poate intenționa să împingă aparatul de pe acoperiș, să sară cu el și să plutească până jos. Dar nu ține, căci ar fi căzut de cinci sute de ori mai repede. Ar fi murit.

— Poate că pierderea mașinii i-a salvat viața.

— Dar cum naibii a dispărut?

Bera râse de frustrarea mea.

— Oare nu nepoata este vinovată de crimă?

— Desigur, este posibil să-și fi omorât unchiul pentru bani. Dar nu văd motivul pentru care ar fi șters memoria computerului. Doar dacă...

— Ai găsit ceva?

— Poate. Nu contează.

Oare Bera dăduse greș vreodată într-o astfel de vânătoare de oameni? Dar nu eram încă pregătit să discut despre asta; nu știam suficient.

— Mai vorbește-mi despre generator. Pot fi modificate caracteristicile câmpului?

El ridică din umeri.

— Am încercat să mai adăugăm baterii. Credeam că asta ar putea spori intensitatea câmpului. Ne-am înșelat; doar a extins un pic limitele. Și dacă folosim o baterie mai puțin, câmpul dispare de tot. Așadar, raportul de comprimare a timpului pare invariabil. Există posibilitatea să se bazeze pe nivelele cuantice. Vom ști mai bine când vom construi alt dispozitiv.

— Cum așa?

— Păi, există tot felul de probleme interesante, zise Bera. Ce se întâmplă dacă intersectăm câmpurile a două generatoare? Poate doar se compun, dar poate că nu. Efectul cuantic... Și ce se întâmplă dacă generatoarele sunt plasate exact unul lângă celălalt, funcționând fiecare în timpul accelerat al celuilalt? Viteza luminii ar putea scădea la un metru pe secundă. Dai un pumn și te trezești cu mâna mai scurtă.

— Asta chiar c-ar fi trăznet!

— Și periculos! Bătrâne, ar fi mai bine ca experimentul ăsta să se facă pe Lună!

— Nu pricep de ce?!

— Gândește-te! Cu o mașină în funcțiune, radiația infraroșie devine violetă.

Dacă două mașini și-ar amplifica una celeilalte performanțele, ce fel de radiație s-ar elibera? Orice, de la raze X la particule de antimaterie.

— Costisitor mod de a produce o bombă.

— Așa-i, însă ar fi o bombă pe care o poți utiliza la nesfârșit.

— Ți-am găsit un expert, am spus râzând. E posibil să nu-ți mai trebuiască fișierele lui Sinclair. Bernath Peterfi pretinde că lucra împreună cu Sinclair. Poate că minte - mai plauzibil să fi lucrat pentru el, sub contract - însă, cel puțin știe ce face generatorul.

Bera păru ușurat când auzi vestea. Își notă adresa lui Peterfi. L-am lăsat în laborator, jucându-se cu noua lui jucărie.

* * *

Dosarul de la morga municipală stătea deschis pe biroul meu, așteptându-mă de dimineață. Cei doi morți mă priveau prin găvanele de os carbonizat; însă nu acuzator. Erau răbdători. Puteau să aștepte.

Computerul procesase programul meu de sortare. Mi-am făcut curaj cu o ceașcă de cafea, apoi am început să frunzăresc prin teancul gros de printuri. O dată ce știam cu ce au fost arse cele două chipuri umane, aproape că aveam să aflu și cine o făcuse. Găsești arma, găsești criminalul! Iar arma trebuia să fie unică, sau pe aproape.

Lasere, lasere - mai mult de jumătate dintre propunerile calculatorului păreau a fi lasere. Era incredibil modul cum păreau să se înmulțească și să se metamorfozeze laserele în întreaga industrie a omenirii. Laser radar. Sistem de ghidare cu laser pentru o mașină de săpat tuneluri. Câteva erau în mod vădit neaplicabile... iar una era prea aplicabilă.

Un laser pentru vânătoare obișnuit, ce emitea energia sub formă de impulsuri. Dar care putea fi modificat pentru a produce impulsuri mult mai lungi sau chiar o rază continuă.

Se fixează un laser de vânătoare pe impuls lung și se așează deasupra lentilelor o rețea optică cu ochiuri fine, de ordinul angstromilor. Acum fasciculul va deveni divergent după ce va trece de rețeaua optică. Un impuls de o secundă vaporiza rețeaua, făcând să dispară orice dovadă. Șmecheria aceea nu era mai mare decât o lentilă de contact; dacă nu ești un țintaș bun, poți să-ți bagi o mulțime într-un buzunar.

Laserul dotat cu rețea optică ar fi fost mai puțin eficace, după cum și o pușcă cu amortizor este mai puțin eficace ca una normală. Însă arma crimei ar fi fost imposibil de identificat.

Am cugetat asupra chestiunii și m-au trecut fiori reci. Asasinatul deja era recunoscut ca ramură a politicii. Dacă se afla... dar tocmai acesta era necazul; se părea că cineva chiar aplicase metoda. Dacă nu, o va face altul. Întotdeauna se întâmpla așa.

Am scris o notă pentru Lucas Garner. Nu mă puteam gândi la altă persoană mai bine pregătită pentru a se ocupa cu acest tip de problemă sociologică.

Nimic altceva din teancul de printuri nu-mi atrase atenția. Mai târziu trebuia să-l parcurg pe îndelete. Acum însă l-am împins într-o parte și am cerut computerului să afișeze mesajele primite.

Bates, legistul, îmi trimisese un alt raport. Terminase autopsierea celor două cadavre arse. Nimic nou. Însă Secția Evidență identificase amprente digitale. Doi oameni dați dispăruți, unul de șase luni, altul de opt. AHA!

Știam manevra asta. Nici măcar nu m-am mai uitat la nume; am sărit direct la structura genetică.

Just! Ampretele digitale nu se potriveau cu ADN-ul. Toate cele douăzeci de burice ale degetelor fuseseră transplantate. Și scalpul bărbatului era un transplant; părul său propriu fusese blond.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu, privind bucuros la hologramele craniilor carbonizate.

Ai naibii ticăloși nenorociți! Traficanți de organe, amândoi! Cu atâta material brut la dispoziție, majoritatea traficantilor își schimbau în mod regulat amprente... și reținele, însă în cazul acesta nu aveam fotografii ale ochilor arși. Așadar, indiferent dacă era vorba de o armă ciudată sau nu, cazul ținea de competența ARM-ului. De competența mea.

Încă nu știam cu ce fuseseră uciși, ori de cine.

Puțin probabil să fi fost o bandă rivală, în primul rând, nu mai exista concurență. Rămăsese suficient de lucru pentru toate organizațiile care supraviețuiseră după ce ARM-ul lovise în plin anul trecut. Iar în al doilea rând, de ce i-ar fi aruncat pe un trotuar rulant? Traficanții rivali i-ar fi îmbucățit pentru propria lor bancă de organe. Nimic nu se pierde, totul se transformă.

În baza aceleiași filosofii, acum aveam ceva de care să mă ocup când urma să se declanșeze vânătoarea de mame. Moartea lui Sinclair nu era treaba ARM-ului, iar câmpul său de comprimare a timpului nu se afla în domeniul meu. Cazul acesta însă îndeplinea ambele condiții.

M-am întrebat în ce departament al organizației acționaseră cei doi morți. Dosarul menționa vârsta lor aproximativă: patruzeci de ani - bărbatul, patruzeci și trei - femeia, cu o marjă de trei ani pentru fiecare. Prea vârstnici pentru a cutreiera străzile orașului în căutare de donatori. Asta necesita tinerețe și vigoare. I-am etichetat drept doctori, cultivând transplanturile și efectuând operațiile, sau negustori, având sarcina de a-i informa discret pe clienții potențiali că puteau face o operație fără a aștepta doi ani, până ce băncile publice de organe furnizau materialul.

Așadar: încercau să-i vândă cuiva un rinichi nou și au fost uciși din pricina imprudenței lor. Asta ar fi făcut un erou din cel care îi omorâse.

Deci de ce să-i ascundă timp de trei zile, iar apoi să-i abandoneze pe un trotuar mobil, în puterea nopții?

Deoarece fuseseră omorâți cu o armă nouă, înfiorătoare?

Am privit chipurile arse și mi-am zis: înfiorătoare, într-adevăr.

Așadar: un savant misterios și ajutorul său diform, temători că vor stârni mânia sătenilor, tănuiseră cadavrele timp de trei zile, apoi se descotorosiseră de ele în felul acela lipsit de eleganță, deoarece își pierduseră capul când hoiturile începuseră să miroasă. Posibil.

Însă un potențial client n-ar fi avut nevoie să-și folosească arma sa supermortală. Ar fi trebuit doar să cheme poliția după plecarea traficantilor. Se

potrivea mai bine dacă ucigașul era un posibil donator, luptase cu tot ce găsisese la îndemână pentru a scăpa.

Am dat înapoi la imaginile complete ale cadavrelor. Păreau să fie în condiție bună. Fără prea mult strat adipos. Un donator nu se abordează strângându-l în brațe; se folosește un pistol cu ace. Dar tot ai nevoie de mușchi ca să ridici trupul și să-l cari la mașină, și asta al dracului de iute. Hmmm...

Cineva ciocăni la ușă.

— Intră! am strigat.

Drew Porter intră înăutru. Era destul de masiv pentru a umple toată încăperea și se mișca cu o grație deprinsă probabil pe scândura de surfing.

— Domnul Hamilton? Aș vrea să discut cu dumneavoastră.

— Desigur. Despre ce anume?

Porter părea că nu știe ce să facă cu mâinile. Avea o expresie îndârjită.

— Sunteți agent ARM, zise el. Nu anchemtați în mod efectiv moartea unchiului Ray. Am dreptate?

— Aveți! Problema noastră este generatorul. Cafea?

— Da, mulțumesc. Însă cunoașteți totul despre această crimă. M-am gândit că aș dori să discut cu dumneavoastră pentru a-mi clarifica unele idei?

— Continuați, am spus, cerând două cafele.

— Ordaz consideră că Janice a făcut-o, nu?

— Probabil. Nu mă pricep să citesc în mintea lui Ordaz, dar se pare că există numai două categorii distincte de posibili asasini: Janice sau oricare altă persoană. Pofțiți cafeaua!

— Nu Janice l-a ucis, rosti Porter, apoi luă cafeaua de la mine, sorbi lacom din ea, o puse pe biroul meu și o uită acolo.

— Janice și X, am zis. Însă X n-ar fi putut pleca. De fapt, X n-ar fi putut să plece nici dacă ar fi avut cu el generatorul pentru care venise. Și, deocamdată, tot nu pricepem de ce nu a coborât cu liftul.

Porter se încruntă, ca și cum s-ar fi străduit să găsească răspunsul.

— Să presupunem că a avut o cale alternativă de scăpare, spuse el. Dorea să ia mașina... *trebuia* să dorească asta, căci încercase să o utilizeze pentru a-și crea un alibi. Însă chiar dacă n-ar fi reușit să o ia, tot putea pleca fără probleme.

— De ce?

— Făcea din Janice țapul ispășitor, în caz că știa că Janice va veni acasă. Dacă nu știa, lăsa poliția cu o enigmă a camerei încuiate pe cap.

— Enigmele cu camere încuiate sunt distracții interesante, însă n-am auzit niciodată de una care să se fi întâmplat în realitate. În povestiri se produc de obicei din cauza unui accident. (Porter dădu să protesteze.) Nu contează, pledați bine. Dar care este acea cale alternativă de scăpare?

El nu răspunse.

— V-ar supăra să examinăm probele împotriva Janicei Sinclair?

— Ea este singura care ar fi putut comite crima, zise mahnit. Dar nu a comis-o. Ea n-ar fi în stare să ucidă pe nimeni, nu în felul acela premeditat, cu un alibi bine pus la punct și un dispozitiv ciudat pe care să se bazeze acesta.

— Nu, Janice Sinclair nu-i genul de persoană care să fi săvârșit un astfel de asasinat. Însă - fără să vă ofensez - dumneavoastră sunteți.

El rânji când auzi asta.

— Eu? Mda, poate că sunt. Dar de ce aș fi vrut să-l săvârșesc?

— Sunteți îndrăgostit de Janice. Cred că ați face orice pentru ea. Și, pe lângă asta, probabil că v-ar face plăcere să regizați o crimă perfectă. Mai sunt și banii.

— Stranie idee vă faceți despre crima perfectă!

— Considerați că am vrut să fiu diplomat.

El râse.

— De acord, să presupunem că am regizat o crimă din dragoste pentru Janice. La naiba, dacă ar fi avut atâta ură în ea, n-aș mai fi iubit-o! Însă Janice de ce ar fi dorit să-l ucidă pe unchiul Ray?

Am șovăit dacă să-i dau lovitura de grație sau nu. Am hotărât să o fac.

— Știți ceva despre dispensa lui Edward Sinclair?

— Da, Janice mi-a povestit puțin despre..., zise Porter și se opri brusc.

— Ce v-a povestit?

— Nu sunt obligat să va răspund.

Aceasta era, probabil, o mișcare inteligentă.

— În regulă, am zis. De dragul discuției, să presupunem că Raymond Sinclair a fost cel care a elaborat aparatul matematic pentru noile captatoare ale remorcherelor robotizate, iar Edward și-a arogat meritele, cu încuviințarea lui Raymond. A fost, probabil, sugestia lui Raymond. Ce poziție ar avea atunci Edward?

— Cred că ar fi recunoscător pe vecie, rosti Porter. Janice afirmă că așa și este.

— Poate. Oamenii însă sunt ciudați, nu? Să fii recunoscător timp de treizeci de ani îți poate afecta nervii. Nu-i un sentiment natural.

— Sunteți prea tânăr ca să fiți atât de cinic, zise Porter compătimitor.

— Încerc să raționez ca un avocat al acuzării. Dacă cei doi frați se vedeau destul de des, este posibil ca Edward să se simtă jenat în preajma lui Raymond. I-ar fi venit tare greu să fie destins cu el. Zvonurile nu i-ar fi fost de folos... oh, da, există zvonuri. Ni s-a spus că Edward nu ar fi fost capabil să realizeze ecuațiile acelea. Dacă genul acesta de vorbe ar fi ajuns la urechea lui Edward, ce ar fi simțit acesta? Poate chiar ar fi început să-și evite fratele. Apoi Ray poate i-ar fi amintit fratelui Edward cât de mult îi datora... și asta ar fi fost sărutul morții.

— Janice zice că nu.

— Poate că Janice a preluat ura de la tatăl ei. Sau poate a început să-și facă probleme în legătură cu ce s-ar fi petrecut dacă unchiul Ray s-ar fi răzgândit. Era

posibil să se întâmple oricând, dacă relațiile dintre bătrâni deveneau tensionate. Așa că, într-o bună zi, i-a închis gura...

Porter își reținu un mormăit.

— Încerc să vă arăt doar cu ce vă luptați. Și încă ceva: există posibilitatea ca ucigașul să fi șters fișierele din computerul lui Sinclair.

— Așa? Într-adevăr, Janice ar fi putut face asta în eventualitatea că se aflau acolo niște însemnări despre ecuațiile câmpului colector realizat de Ed Sinclair. Însă și X ar fi putut șterge aceste fișiere. Furtul generatorului nu i-ar fi adus nici un profit, dacă nu-l scotea și din memoria computerului unchiului Ray.

— Foarte corect! Să ne întoarcem la probele împotriva lui X?

— Cu plăcere, rosti Porter și se lăsă să cadă pe un scaun.

Observând cum chipul tânărului se destindea, am adăugat mental: „și cu mare ușurare”.

— Hai să nu-i spunem X, am zis. Să-l numim U, de la ucigaș. (Deja era implicat un Ecks, iar numele său de familie fusese probabil X cândva.) Am presupus că U a folosit efectul de comprimare a timpului pe care îl descoperise Sinclair pentru a-și crea un alibi.

— Este o idee superbă, zâmbi Porter. Elegantă, cum ar spune un matematician. Țineți minte, eu n-am văzut adevărata scenă a crimei. Doar urmele de cretă.

— Era... macabră. Ca un decor suprarealist. O farsă ticăloasă. U poate a lăsat-o deliberat așa, dacă avea o minte suficient de perversă. Pauline Urthiel crede că ar putea fi un psihopat. Cineva care a lucrat cu Sinclair și a considerat că nu a fost suficient recompensat.

Ca Peterfi sau ca Pauline însăși.

— Îmi place teoria alibiului.

— Pe mine mă deranjează. Prea multe persoane știau de mașină. Cum se aștepta U să poată trece neobservat? Lawrence Ecks știa. Peterfi cunoștea suficiente despre ea încât să o reconstruiască de la zero. Sau așa pretinde. Dumneata și Janice ați văzut-o funcționând.

— Să spunem că era dement, atunci. Să spunem că îl ura pe unchiul Ray într-atât încât să-l ucidă, iar apoi să-l plaseze într-un decor efemer á la Dali. Dar tot ar fi trebuit să plece. (Porter își frământa mâinile. Pe brațe, mușchii i se umflau și se unduiau.) Întregul caz depinde de lift, nu? Dacă liftul n-ar fi fost blocat la etajul unchiului Ray, n-ar fi fost nici o dificultate.

— Da?

— Da. Să presupunem că U a plecat cu liftul. Apoi Janice a sosit acasă, a chemat din obișnuință liftul și l-a deconectat. Face asta fără să o conștientizeze. A avut un șoc puternic ieri noaptea și de aceea azi dimineață nu și-a mai adus aminte.

— Iar în seara aceasta s-ar putea să-i revină memoria.

Porter mă privi tăios.

— N-o să...

— Gândiți-vă bine înainte să o faceți! Dacă acum Ordaz este convins în proporție de 60% că Janice și-a ucis unchiul, va fi convins 100% când va veni la el cu chestia asta.

Porter își exersa din nou musculatura. Spuse pe o voce scăzută:

— Este posibil, nu?

— Desigur. În plus, ar face lucrurile mult mai ușoare. Însă dacă Janice ar face această declarație acum, ar părea că minte.

— Dar este posibil!

— Mă las păgubaș. Firește că-i posibil.

— Atunci cine-i criminalul nostru?

Nu exista nici un motiv pentru care să nu iau în considerare această întrebare. Nu era cazul meu. M-am gândit și imediat am început să râd.

— Am spus că face lucrurile mult mai ușoare? La naiba, lasă cale liberă tuturor scenariilor. Oricine ar fi putut comite crima. Oricine, cu excepția lui Steeves. Steeves n-ar fi avut nici un motiv să revină la locul faptei în dimineața asta.

Porter arăta mohorât.

— Steeves oricum n-ar fi făcut-o.

— A fost sugestia dumneavoastră.

— În termeni strict tehnici, el este singurul care nu avea nevoie de o cale de ieșire, însă... nu-l cunoașteți. pe Steeves. E un tip mare și vânjos, cu un burdihan enorm din pricina berii și fără pic de minte. Un tip de treabă, înțelegeți, țin la el, dar dacă ar omori vreodată pe cineva ar face-o cu o sticlă de bere. Și era mândru de unchiul Ray. Îi plăcea să-l aibă pe Raymond Sinclair în clădirea lui.

— O.K., să-l dăm la o parte pe Steeves. Știți vreo persoană pe care a-ți dori să o evidențiați în mod deosebit? Ținând cont că oricine ar fi putut comite acum crima?

— Nu oricine. Oricine era trecut în memoria liftului, plus cei pe care unchiul Ray i-ar fi lăsat să urce.

— Ei bine?

El scutură din cap.

— Sunteți un detectiv amator grozav! Vă temeți să acuzați pe oricine.

El ridică din umeri, zâmbind jenat.

— Ce părere aveți de Peterfi? Acum că Sinclair e mort, poate pretinde că au fost parteneri egali la realizarea... mașinii timpului. Și i-a picat fisa al naibii de repede. Din clipa când Valpredo a pomenit că Sinclair murise, Peterfi a fost partenerul său.

— Sună tipic!

— Este posibil să spună adevărul.

— Au aș zice că minte. Asta nu-l face ucigaș, totuși.

— Nu. Dar Ecks? Dacă nu știa de participarea lui Peterfi, ar fi putut încerca

același lucru. Avea nevoie de bani?

— Nu foarte rău. Și îl cunoștea pe unchiul Ray dinainte ca eu să mă fi născut.

— Poate umbla după excepție. Are copii, dar nu de la actuala soție. Este posibil să nu știe că Pauline nu poate naște.

— Pauline îi adoră pe copii. Am văzut-o cu ei. Și nu consider că dreptul de a avea copii este un mobil așa întemeiat.

— Sunteți tânăr! Apoi mai este Pauline însăși. Poate Sinclair știa ceva despre ea. Ori poate Sinclair i-a spus aceasta lui Ecks, iar Ecks și-a pierdut cumpătul și l-a ucis.

— Turbat de mânie? scutură Porter din cap. Nu-mi pot închipui nimic care să-l facă pe Larry să comită așa ceva... La Pauline, este posibil. La Larry, nu!

Însă, mi-am zis eu, există bărbați care ar face moarte de om dacă ar afla că soțiile lor suferiseră o schimbare de sex.

— Indiferent cine l-a ucis pe Sinclair, am rostit, dacă nu era scrântit, ar fi trebuit să intenționeze să ia mașina. O posibilitate ar fi fost să o coboare cu frânghia...

M-am oprit în mijlocul frazei. Douăzeci și cinci de kilograme coborâte două etaje cu un fir de nylon. Mâna de oțel și plastic al lui Ecks... sau mușchii brațelor lui Porter, care acum se rostogoleau ca niște bolovani. M-am gândit că Porter ar fi fost în stare.

Sau poate credea că este în stare. În realitate n-a trebuit să o facă.

Sună videofonul. Era Ordaz.

— Ați făcut vreun progres cu mașina timpului? Mi s-a comunicat că ordinatorul doctorului Sinclair...

— A fost șters, într-adevăr. Dar nu-i nici o problemă. Am aflat destul de multe despre mașină. Dacă ajungem într-un impas, ne poate ajuta Bernath Peterfi. El a colaborat la construirea generatorului. Unde te afli acum?

— În apartamentul doctorului Sinclair. Mai avem niște întrebări pentru Janice Sinclair.

Porter fu trecut de un fior.

— În regulă, venim imediat. Sunt cu Andrew Porter.

Am închis și m-am întors către Porter.

— Janice știe că este pe lista suspectilor?

— Nu. Vă rog, nu-i spuneți decât dacă nu aveți încotro. Nu sunt sigur că ar putea rezista.

* * *

Am pus taxiul să ne lase la parterul clădirii Rodewald. Când i-am zis lui Porter că doresc să urc o dată cu liftul, el doar încuviință din cap.

Liftul ce ducea la apartamentul lui Sinclair era o cutie cu o banchetă în ea. Ar fi fost confortabil pentru o persoană, intim pentru doi prieteni buni. Cu mine și Porter înăuntru era supraaglomerat. Porter se ghemui și încercă să se facă cât

mai mic. Părea obișnuit cu asta.

Probabil că era. Majoritatea lifturilor pentru apartamente erau similare. De ce să irosești spațiu pentru puțul ascensoarelor când același spațiu putea reveni pentru apartamente.

A fost o urcare rapidă. Bancheta era necesară, căci accelerația era de 2 g inițial, după care urma o perioadă mai lungă de decelerație la 0,5 g, în vreme ce numerele luminate goneau unul după altul. Numere, nu și uși.

— Porter, dacă liftul se blochează, există vreo ușă pe care să ieșim?

El îmi aruncă o privire amuzată și spuse că nu știe.

— De ce îți faci griji? Dacă s-ar bloca la viteza asta, s-ar face zob.

Liftul era suficient de claustrofobic ca să mă pună pe gânduri. U nu plecase cu liftul. De ce? Deoarece urcarea îl îngrozise? *Intelectul către memorie: cercetează dosarele medicale ale celor de pe lista suspectilor! Vezi dacă vreunul dintre ei suferă de claustrofobie.* Păcat că microprocesorul liftului nu păstra înregistrări. Am fi descoperit cine folosisc ascensorul sau dacă acesta nu fusese folosit deloc.

Situație în care îl căutam pe U2. Acum împărțisem potențialii ucigași în trei grupe: U1 îl omorâse pe Sinclair, după care încercase să utilizeze câmpul de inerție redusă pentru alibi și să plece cu el. U2 era nebun, nu dorise absolut deloc generatorul, îl întrebuințase doar pentru a aranja decorul său macabru. U3 erau Janice și Drew Porter.

Când ușile glisară, am văzut-o pe Janice. Era albă la față și cu umerii căzuți. Însă când îl zări pe Porter surâse precum soarele și alergă la el. Fugea împleticindu-se, descentrată din pricina brațului lipsă.

Cercul mare și uscat era acolo, în iarbă, însemnat cu cretă albă și substanță galbenă ce pune în evidență petele de sânge. Contururile albe marcau trupul dispărut, generatorul, vatraiul.

În mintea mea se aprinse un bec. M-am uitat la contururile de cretă, la liftul deschis, din nou la contururi... și o treime din enigmă își găsi rezolvarea.

Atât de simplu. Pe U1 trebuia să-l căutăm... iar eu aveam o idee foarte clară despre cine era.

— Cum de ai venit cu domnul Porter? mă întrebă Ordaz.

— A trecut pe la biroul meu. Am discutat despre un criminal ipotetic - mi-am coborât vocea - altul decât Janice.

— Foarte bine. Și cum a plecat?

— Nu știu încă. Dar hai, intră în jocul meu! Să presupunem că există o cale.

Porter și Janice li se alăturară, ținându-se pe după mijloc.

— Foarte bine, zise Ordaz. Considerăm că există o modalitate de ieșire. Criminalul a improvizat-o? Și de ce n-a utilizat ascensorul?

— Pesemne că o avea în minte când a ajuns aici. N-a folosit liftul deoarece intenționa să ia mașina. Aceasta n-ar fi încăput.

Priviră cu toții la urma de cretă a generatorului. Atât de simplu.

— Mda, făcu Porter. Apoi tot a uzat de acea cale de ieșire și ne-a lăsat cu o

enigmă a camerei încuiate.

— Poate asta a fost greșeala lui, spuse Ordaz înverșunat. Când vom depista modalitatea în care a plecat, este posibil să descoperim că numai o singură persoană ar fi putut recurge la ea. Dar, bineînțeles, acum nici măcar nu știm dacă aceasta modalitate există.

— I-ai identificat pe toți cei din memoria ascensorului? am schimbat eu subiectul.

Valpredo scotoci după carnetul său cu spirală și răsfoi până la numele acelora cărora le era permis să utilizeze ascensorul lui Sinclair. I le arată lui Porter.

— Le-ați văzut? îl întrebă.

— Nu, dar bănuiesc că acestea sunt. Să ne uităm... Hans Drucker a fost iubitul Janicei înaintea mea. Încă ne mai întâlnim cu el. De fapt, chiar a fost la petrecerea aceea de pe plajă ce s-a ținut noaptea trecută, la casa lui Randalls.

— A adormit pe covorul lui Randalls ieri-noapte, completă Valpredo. El și alți patru. Unul dintre cele mai bune alibiuri.

— Vai, Hans n-ar fi fost în stare să săvârșească o astfel de crimă! strigă Janice; ideea o oripila.

Porter încă se uita pe listă.

— Deja aveți informații despre majoritatea acestor oameni. Bertha Hali și Muriel Sandusky erau prietene cu unchiul Ray. Bertha făcea drumeții cu el.

— Le-am chestionat și pe ele, îmi spuse Valpredo. Poți asculla înregistrările dacă le interesează.

— Nu, fă doar un rezumat. Știu de pe acum cine este criminalul.

Auzind aceasta, Ordaz își ridică sprâncenele, iar Janice zise „Of, ce bine! Cine este?”, întrebare la care eu am răspuns printr-un zâmbet misterios. Numai nu mă făcu mincinos.

— Muriel Sandusky locuiește în Anglia de aproape un an. Căsătorită. Nu l-a mai văzut pe Sinclair de ani de zile. O roșcată înaltă, frumoasă.

— Într-un timp făcuse pasiune pentru unchiul Ray, spuse Janice. Și viceversa. Cred că pasiunea lui a durat mai mult.

— Bertha Hali este alt tip de persoană, continuă Valpredo. De vârsta lui Sinclair, dar în formă fizică bună. Activă. Afirmă că atunci când Sinclair era obsedat de un proiect renunța la toate celelalte: prieteni, viață socială, exerciții sportive. După aceea o căuta pe Bertha și pleca cu ea într-o drumeție pentru a-și reveni pe linia de plutire. A căutat-o acum două seri și au fixat o întâlnire pentru luna viitoare.

— Alibi? am întrebat eu.

— Nu!

— Lăsați-o baltă! rosti Janice indignată. Eu și unchiul Ray o cunoșteam pe Bertha de când eram atâtica! Dacă știți cine l-a ucis pe unchiul Ray, de ce nu spuneți?

— Face parte din lista aceasta, în mod sigur, bazându-mă pe anumite

presupuneri, însă nu știu cum a scăpat sau cum se aștepta să scape, ori dacă îi putem dovedi vinovăția. Acum nu pot acuza pe nimeni. Mare păcat că nu și-a pierdut brațul, întinzându-se după vâtrai.

Porter părea frustrat. La fel și Janice.

— Nu prea te tentează să fii dat în judecată, sugeră Ordaz. Cum e cu mașina lui Sinclair?

— Este un propulsor noninercial, sau așa ceva. Prin reducerea inerției se accelerează timpul. Bera deja a aflat destule despre ea, însă o să mai treacă ceva înainte să poată cu adevărat...

— Ce ziceai? întrebă Ordaz când m-am întrerupt brusc.

— Sinclair *terminase* cu drăcovenia aia!

— Bineînțeles că terminase, spuse Porter. Altminteri nu ar fi arătat-o altora.

— Și nici n-ar fi căutat-o pe Bertha pentru o drumeție. Nici n-ar fi răspândit zvonuri despre ce făcuse. Mda! În mod cert știa tot ce se putea ști despre acel dispozitiv. Julio, ai fost tras pe sfoară. Totul depinde de mașină. Iar ticălosul și-a vătămat totuși brațul și o putem demonstra.

Stăteam îngrămădiți în taxiul comandat de Ordaz: eu, inspectorul, Valpredo și Porter. Valpredo fixase pilotul automat pe viteză convențională, să nu mai trebuiască să ne batem capul cu condusul. Întorsesem scaunele pentru a ne putea privi cu toții la față.

— Pentru partea aceasta nu bag mâna în foc, am spus, făcând repede o schiță în carnetul împrumutat de la Valpredo. Însă nu uitați, avea un fir de nylon la el. Pesemne se aștepta să-l folosească. Iată cum intenționa să scape.

Am desenat o cutie pentru a reprezenta generatorul lui Sinclair și un omuleț ce se ținea de cadru. Un cerc în jurul lor simboliza câmpul. Un fir legat de mașină, al cărui capăt ieșea din câmp.

— Pricepeți? Urcă scările cu câmpul activat. Camera de luat vederi are cam o șansă din opt de a-l surprinde în timp ce el se deplasează cu viteza aceea. Duce mașina până la marginea acoperișului, leagă firul de ea, aruncă capătul liber la o distanță bunicică și pășește în gol împreună cu generatorul. Firul de nylon cade cu $9,8 \text{ m/s}^2$, în timp normal, plus încă puțin datorită faptului că ucigașul și aparatul îl trag în jos. Nu prea puternic, deoarece se află într-un câmp de inerție redusă. În momentul în care ucigașul atinge pământul, se mișcă cu mai puțin de... 366 m/s împărțit la 500... să spunem mai puțin de un metru pe secundă în timp intern și trebuie să tragă iute mașina la o parte, căci firul se va prăbuși ca o bombă.

— Pare viabil, zise Porter.

— Sigur. O vreme am crezut că asasinul ar fi putut sta în picioare la baza câmpului. Puținică joacă cu generatorul m-a lecut de ideea asta. Și-ar fi zdrobit ambele picioare. Însă ar fi putut să se agațe de cadru, este suficient de rezistent.

— Dar asasinul nu a avut mașina, sublinie Valpredo.

— Aici ați fost trași voi pe sfoară. Ce se întâmplă când două câmpuri se intersectează?

Ceilalți erau lipsiți de orice expresie.

— Nu-i o întrebare banală. Deocamdată nimeni nu cunoaște răspunsul. Însă Sinclair îl cunoștea. Trebuia să-l cunoască, căci terminase. Pesemne că realizase două generatoare. Ucigașul l-a luat pe cel de-al doilea.

— Ahh, făcu Ordaz.

— Cine este U? se interesă Porter.

Acum aterizam pe autoport. Valpredo știa unde ne aflam, însă nu spuse nimic. Am coborât din taxi și ne-am îndreptat către lifturi.

— Asta-i mult mai ușor, am rostit. U se aștepta să folosească generatorul ca alibi. Lucru prostesc, având în vedere câte persoane știau de existența lui. Însă dacă nu aflase că Sinclair era gata să-l arate și altora - adică ție și Janicei - cine mai rămâne? Ecks știa doar că este un fel de propulsor interstelar.

Liftul era neobișnuit de mare. Am intrat în el cu toții.

— Și, spuse Valpredo, mai rămâne problema brațului. Cred că am priceput-o și eu.

— Ți-am oferit suficiente indicii, i-am răspuns eu.

* * *

După ce am sunat, trecu mult până ce Peterfi ne răspunse. Poate ne observase prin vizorul ușii, întrebându-se ce era cu toată adunătura aceea de pe coridorul său. Apoi vorbi din difuzor.

— Da? Cine este?

— Poliția. Deschideți! zise Valpredo.

— Aveți mandat?

Am făcut un pas înainte și mi-am arătat legitimația în fața vizorului.

— Sunt agent ARM. Nu am nevoie de mandat. Deschideți! N-o să vă luăm mult timp.

Peterfi deschise ușa. Acum arăta mai îngrijorat, în ciuda pijamalei cafenii, lejere.

— Doar dumneata, zise el.

Mă lăsă înăuntru, apoi dădu să închidă ușa în nasul celorlalți.

— Hei! strigă Valpredo, blocând ușa cu mâna.

— E în regulă, am spus.

Peterfi era mai scund decât mine, iar eu aveam și un pistol cu ace. Valpredo ridică din umeri și îl lăsă pe Peterfi să închidă.

Greșeala mea. Rezolvasem două treimi din enigmă și îmi închipuiam că o dezlegasem în totalitate. Peterfi își încrucișă brațele și întrebă:

— Ei bine? Acum ce mai căutați? Doriți să-mi examinați picioarele?

— Nu, să începem cu perfuzorul de insulină de la mână.

— Sigur, spuse Peterfi, uimindu-mă serios.

Am așteptat până ce și-a scos cămașa - un gest inutil, dar el nu trebuia să știe asta - apoi am pipăit cu degetele mele imaginea perfuzorul de insulină. Era

aproape plin.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, am zis. La naiba! Ați procurat o doză de insulină pentru șase luni de la traficantul de organe.

— Ce traficant de organe? ridică Peterfi din sprâncene. Aceasta este o acuzație, domnule Hamilton? O înregistrez pentru avocatul meu.

Și iată că era cazul să mă pregătesc pentru proces. La dracu' cu el!

— Da, este o acuzație! L-ați ucis pe Sinclair! Nimeni altcineva n-ar fi putut încerca scenariul cu alibiul.

El se arată nedumerit - în mod sincer, am crezut.

— De ce nu?

— Dacă altcineva ar fi încercat să producă un alibi folosind generatorul lui Sinclair, Bernath Peterfi ar fi povestit poliției totul despre construcția și funcționarea lui. Dumneata erai singurul care știa despre mașină, până ieri seara când Sinclair a început să o arate în public.

Era o singură replică pe care Peterfi o putea spune ca să răspundă la un asemenea raționament și acesta o spuse:

— Înregistrez încă, domnule Hamilton.

— Să te ia naiba cu înregistrarea ta! Mai există și alte fapte pe care le putem verifica. Livrările de alimente. Nota de plată a apei.

El nu tresări. Zâmbea. Oare juca la cacialina? Am adulmecat aerul. Mirosurile corporale pe timp de șase luni emise într-o singură noapte? Însă sistemul de condiționare a aerului funcționa prea bine.

Draperiile erau date în lături acum, lăsând vederii noaptea și oceanul. După-amiază fuseseră trase, iar Peterfi privea cu ochii întredeschiși atunci. Dar aceasta nu era o dovadă. Becurile: acum avea aprins doar unul, însă ce-i cu asta?

Lanterna mare de drumeție aflată pe o măsuță lipită de un perete. N-o observasem în după-amiaza aceasta. Acum știam sigur ce folosisese ca să... dar cum să o dovedesc?

Alimentele...

— Dacă n-ai cumpărat alimente pentru șase luni în noaptea trecută, atunci trebuie că le-ai furat. Generatorul lui Sinclair este perfect pentru furturi. Vom verifica magazinele din zonă.

— Și veți stabili o legătură între mine și aceste furturi? Cum?

Era prea inteligent ca să fi păstrat generatorul. Însă dacă mă gândeam mai bine, unde putea să-l fi abandonat? Era *vinovat*! Nu era posibil să-și fi acoperit toate *urmele*...

— Peterfi? Gata, am găsit...

El mă crezu. Am văzut asta din modul în care își strângea brațele pe piept. Poate că descoperise hiba înaintea mea.

— Vaccinul contraceptiv ți-a expirat probabil cu șase luni înainte de termen. Traficantul tău de organe nu putea să-ți procure așa ceva; n-avea nici un motiv să țină contraceptive. Ești un om mort, Peterfi!

— Mi-este indiferent. Să te ia dracu', Hamilton! Din pricina ta am pierdut dispensa!

— Nu o să fi judecat imediat. Nu ne putem permite să pierdem informațiile pe care le deții... Știi prea multe despre generatorul lui Sinclair.

— Generatorul nostru! L-am realizat împreună!

— Zău?

— N-o să fiu judecat deloc, rosti el mai calm. Cum intenționați să prezentați curții modul în care criminalul a părăsit apartamentul lui Ray?

Am scotocit după schița mea și i-am înmănat-o.

— Cum a fost să te urci pe acoperiș? am întrebat, în timp ce Peterfi studia desenul. N-aveai de unde să știi dacă va merge.

El își ridică privirea. Cuvintele îi ieșiră încet, fără entuziasm. Bănuiesc că trebuia să se destăinuiească cuiva, iar acum nu mai conta.

— În momentul acela nu îmi mai păsa. Brațul îmi atârna ca un vreasc și mirosea rău. Mi-au trebuit trei minute pentru a ajunge pe pământ. Credeam că voi muri în timp ce cădeam.

— Unde ai dibuit un traficant atât de repede?

În ochii lui se citea disprețul față de sine.

— Nu poți să-ți dai seama? Acum trei ani speram că diabetul poate fi vindecat printr-un transplant. Când spitalele guvernamentale nu m-au putut ajuta, nu am reușit să mă abțin și am apelat la un traficant de organe. Ieri noapte am avut baftă că încă mai lucra.

Apoi își pierdu toată vloga. Parcă toată furia se scursese din el.

— După aceea am petrecut șase luni în interiorul câmpului, așteptând vindecarea cicatricelor. În întuneric. Am încercat să iau cu mine lanterna aceea mare, de drumeție. (Râse amar.) Am renunțat după ce am băgat de seamă că pereții ardeau mocnit.

Peretele de deasupra măsuței părea pârjolit. Ar fi trebuit să-l remarc mai devreme.

— Fără băi, continuă Peterfi. Mă temeam să nu consum prea multă apă. Fără exerciții fizice, practic. Însă trebuia să mănânc, nu? Și totul degeaba...

— Ne vei spune cum să-l găsim pe traficantul cu care ai tratat?

— Asta-i ziua ta norocoasă, am dreptate, Hamilton? În regulă, de ce nu? N-o să te ajute deloc.

— De ce?

El mă privi foarte straniu.

Apoi se răsuci și o luă la fugă.

M-a prins pe fază. Am sărit să-l capturez. Nu știam ce avea în minte; apartamentul avea o singură ieșire, nepunând la socoteală balconul, iar Peterfi nu se îndrepta într-acolo. Părea că se străduiește să ajungă la un perete gol... cu o măsuță lipită de el, și pe care se afla o lanternă. Măsuța avea un sertar. Când l-am observat, mi-am zis: *armă*. Am gonit după Peterfi și l-am prins de încheietura

măinii chiar când atingea comutatorul fixat în perete, deasupra măsuței.

M-am lăsat pe spate cu toată greutatea și l-am smuls de acolo... iar apoi se activă câmpul.

Strângeam o mână și un braț, până la cot. Dincolo de ele se vedea o sfârlează de lumină violetă: Peterfi zvârcolindu-se înnebunit într-un câmp de inerție redusă. M-am proptit bine, în vreme ce mă străduiam să-mi dau seama ce se întâmpla.

Cel de-al doilea generator se afla pe undeva pe aici. În perete? Comutatorul părea să fi fost zidit de curând, acum că-l vedeam mai îndeaproape. Mi-am imaginat o boxă de cealaltă parte a peretelui, în care se afla generatorul. Pesemne că Peterfi găurise peretele și montase acel comutator. Bineînțeles, ce altceva să fi făcut cu șase luni de timp liber?

N-avea sens să strig după ajutor. Izolația acustică din apartamentul lui Peterfi era prea modernă. Iar dacă nu-i dădeam drumul criminalului, acesta avea să moară de sete în câteva minute.

Piciorul lui Peterfi se îndrepta direct spre maxilarul meu. M-am aruncat la pământ și marginea tălpii lui aproape că îmi sfâșie urechea. M-am rostogolit înainte la timp pentru a-l apuca de gleznă. Sfârleaza violetă continuă să se agite, iar celălalt picior se zbătea sălbatic în exteriorul câmpului. Prea multe impulsuri nervoase contradictorii asaltau musculatura. Piciorul zvâcnea aidoma unui animal pe moarte. Dacă nu-i dădeam drumul, Peterfi avea să se frângă în bucăți.

Ucigașul rostogoli măsuța. N-am văzut-o căzând, dar brusc am observat-o prăbușită pe o latură. Tăblia ei, inclusiv sertarul, se aflau acum în afara câmpului. Lanterna se găsea chiar lângă mâna violetă a lui Peterfi.

În regulă! Nu putea ajunge la sertar; mâna n-ar mai fi primit semnale coerente odată ieșită din câmp. Puteam să-i eliberez glezna. Peterfi avea să dezactiveze câmpul când avea să-i fie suficient de sete. Iar dacă nu îi dădeam drumul, urma să moară înăuntru.

Parcă aș fi avut un singur braț și m-aș fi luptat cu un delfin. Am rămas totuși pe poziții, căutând o greșeală în raționamentul meu. Piciorul liber al lui Peterfi părea fracturat în cel puțin două locuri... și eram pe cale să-i dau drumul, când ceva se cuplă pesemne în capul meu.

Cranii cu oase carbonizate îmi zâmbiră în bătaie de joc.

*Creierul către mână: **STRÂNGE BINE!** Nu pricepi? Încearcă să ajungă la lanternă.*

Am strâns bine.

Imediat după aceasta Peterfi încetă să se mai zvârcolească. Zăcea într-o rână, cu chipul și mâinile emanând lumină albastră. Încercam să-mi dau seama dacă făcea pe mortul sau nu, când aura albastră dindărătul chipului său se stinse ușor, încetișor.

* * *

Le-am dat celorlalți drumul înăuntru. Cercetară apartamentul. Valpredo plecă să caute un băț cu care să ajungă la comutator.

— Chiar a fost nevoie să-l omori? întrebă Ordaz.

Am arătat către lanternă. El nu pricepu.

— Am fost prea încrezător în mine, am spus eu. N-ar fi trebuit să intru singur. Deja a ucis două persoane cu lanterna aceea. Pe traficanții de organe care i-au furnizat brațul cel nou. Nu dorea ca aceștia să vorbească, așa că le-a prăjit fețele și apoi i-a târât pe un trotuar rulant, probabil că i-a legat de generator, iar apoi a folosit firul de nylon ca să-l tragă. Cu câmpul activat, totul ar fi cântărit mai puțin de un kilogram.

— Cu o lanternă? cugetă Ordaz. Desigur. Emitea de cinci sute de ori mai multă lumină. Bine că te-ai prins la timp!

— Îmi petrec mai mult timp decât tine ocupându-mă cu dispozitive d-astea trăznite, de science-fiction.

— Și așa și trebuie, zise Ordaz.

[Originally published in „Epoch”, ed. Roger Elwood & Robert Silverberg, Berkley 1975]